

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 8
August
- sept.
2016
20. årg.

Ud med kuppræsidenten Temer!

TEMA: VARMT EFTERÅR 2016
EU efter Brexit: Hurtig unionsbygning
Kupforsøg og repression i Tyrkiet

BRASILLEN: ARBEJDERNE I PROTEST MOD FORTSAT HØJREKUP

Varmt efterår 2016

Løkke-regeringen planlægger at privatisere dele af vand- og varmforsyningen. En 'hemmelig' rapport fra 'konsulenthuset' McKinsey, som regeringen ikke vil offentliggøre, anbefaler ifølge Jyllandsposten at øge privatiseringen af vand og el i Danmark. Det vil gøre vand og varme billigere for forbrugerne, hvis de eksisterende forsyningsvirksomheder udsættes for konkurrence og i flere tilfælde privatiseres, hævder rapporten.

Rapporten er et bestillingsarbejde fra regeringen hos i et firma, der leverer hvad ordregiveren forventer. Regeringen har bestilt sin egen forhåndsgivne konklusion og fået den. Og nu signalerer den, at den er villig til at følge McKinseys forslag.

Men der er ingen som helst videnskabelig dokumentation for påstandene. Tværtimod har den ene videnskabelige rapport efter den anden om konsekvenserne af privatiseringerne af disse fælles sociale goder påvist, at det går galt hver gang. Vand og varmforsyningen bliver dyrere, dårligere og mere usikker.

Det er forståeligt at mørklægger-regeringen ikke vil have rapporten ud i offentlig debat. Den vil blive høvlet ned med masser af gode argumenter. Ifølge en meningsmåling er 87 pct. af danskerne imod privatisering af vandforsyningen.

Der er absolut ingen gode grunde til sælge ud af stadig vel-fungerende dele af den offentlige sektor. Når regeringen alligevel tumler med planer i den retning netop nu skal de virkelige – og rigtig dårlige - grunde mørklægges i endnu højere grad end den hemmelige McKinsey-rapport. Vandprivatisering og private interessers adgang til el-nettet er nemlig bindende krav i de handelsaftaler, som EU - på Danmarks vegne – forhandler om i øjeblikket. CETA-aftalen mellem Canada og EU, som kommissionsformand har afvist skal behandles i de nationale parlamenter, rummer præcis dette. CETA, TTIP osv. betyder de store internationale monopulers kontrol med de nationale ressourcer og infrastruktur og dermed deres

økonomier. Der lægges op til DONG efter DONG.

At Løkke-regeringen fører amerikansk monopolpolitik igennem i Danmark og tramper de nationale interesser hårdt under fode – det skal ikke frem. Ikke under nogen omstændigheder.

Løkke-regeringen og dens støtter har ikke noget selvstændigt projekt for Danmark. Det er der heller ikke noget som tyder på at 'rød' blok har. Projektet hedder EU, NATO og krigsalliance med USA. Og derfor vil Lars Løkke Rasmussen og hans kumpaner fremme militariseringen af det danske samfund og styrke udviklingen henimod politistat.dk.

Løkke 'vil styrke den nationale sikkerhed', lyder overskriften på Altinget. Den såkaldte 2025-plan, som regeringen vil barsle med sidst i august, 'vil styrke forsvaret, politiet og efterretningstjenesterne med et ukendt milliardbeløb.'

- Det er vores opgave at passe på Danmark i den usikre verden, vi lever i, sagde Lars Løkke fra Venstres sommermøde.

Den amerikanske præsident og NATO-toppen har slået på stortromme for voldsomme stigninger af militærudgifterne i NATO-landene og kraftig øget oprustning. Løkke parerer ordre! Det betyder fortsat krigspolitik, opbygningen af en uigennemsigtig og formummet politi- og overvågningsstat, der knægter ytringsfrihed og demokratiske rettigheder.

Det hele skal finansieres gennem nye nedskæringer, udsalg af offentlig ejendom og profitprivatiseringer, en offentlig sektor på leverskrump, nye angreb på pensioner og overførselsindkomster, en bevidst forarmelsespolitik af store befolkningsgrupper. Og som en præmie til Dansk Folkeparti: Nye svinestregere overfor flygtninge og indvandrere.

Der lægges op til et varmt efterår 2016. Meget varmt!

Redaktionen 16. august 2016

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2016

Halvår (6 nr.) 260 kr.

År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

16. september 2016

Deadline næste nr. 09.09.16

Irak var et guldgravereventyr – også for Danmark

Officielt gik Danmark i krig i Irak på grund af Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben. Masseødelæggelsesvåben var der ingen af, men til gengæld var der olie, som firmaer i Vesten frygtede at miste adgangen til.

Chilcot-rapporten dokumenterer, hvordan der fra første dag lå meget klare planer fra dansk side om at gå ind i Irak for at gøre profitable forretninger.

Den danske ambassadør Ole Wøhlers Olsen blev umiddelbart efter Basras fald i 2003 indsat som guvernør for det ene af fire besættelsesområder, Basra-regionen.

Sådan beskriver Lotte Folke Kaarsholm forholdene i artiklen 'Irak var et guldgravereventyr' (Information):

- Ifølge en indberetning fra hans britiske næstkommanderende, som er blevet offentliggjort på grund af Chilcot-rapporten, besatte guvernøren hele fire af de 21 stillinger i administrationen for hele det sydlige Irak med repræsentanter for dansk erhvervsliv med A.P. Møller-Mærsk i spidsen, som brugte stillingerne til at fokusere deres opmærksomhed og ekspertise på områder, som kunne tilbyde kommercielle muligheder.

A. P. Møller-Mærsk's Mellemøst-chef Hans Peter Glipman udtrykte det i januar 2004 på en irakisk genopbygningsmesse: *"The early birds catch the worms."*

Ud over at trække naturressourcerne ud

af landet forestillede dansk erhvervsliv sig også, at Irak ville blive en guldgrube som forbrugermarked. Den del af forretningen fik krigen sat en stopper for, da Irak som følge af krigen er et smadret og kaotisk land uden en købedygtig befolkning.

I krig for Mærsk

Chilcot-rapporten fortæller, at den danske guvernør trak andre erhvervsfolk, der måtte have interesser i området, ind som en del af den politiske administration; det gjaldt bl.a. Cowi Consult. Den danske administration i Basra gik også hurtigt i gang med at oprette et konsulat med handelsattaché i Basra, hvor der bl.a. blev skabt kontakt mellem det lokale bryggeri i byen Amarah og Carlsberg. En udsendt fra Landbrugsrådet undersøgte forretningsmuligheder i landbrugssektoren.

Ifølge Chilcot-rapporten var briterne imponerede over den hurtige og effektive danske udnyttelse af krigens muligheder. Den amerikanske ambassadør Darrell Trent beskrev den danske foretagsomhed på denne måde:

- Masser af folk forsøgte at udnytte den kaotiske situation til at skaffe sig lukrative kontrakter. Men Mærsk var de mest skamløse og udnyttede åbenlyst situationen.

Danmark blev dog sat fra bestillingen som ledere af Basra-regionen allerede efter tre måneder, og Ole Wøhlers Olsen blev fyret. I hans egen udlægning, fordi han var for kritisk over for amerikanerne og briterne.

Kommunistisk Politik skrev 15. marts 2005:

"Irak-krigen har været den helt store profitleverandør for Mærsk. Både i USA og Danmark støtter virksomheden de siddende krigsførende regeringspartier med klækkelige beløb til deres valgfonde. I forbindelse med Irak-krigen er Mærsk's opgaver for amerikansk militær vokset eksplosivt. Fra 2003 til 2004 næsten tredobledes Mærsk omsætning i forhold til det amerikanske 'forsvarsministerium' – fra 238,9 millioner dollar i 2003 til 638,7 millioner dollar i 2004.

Ifølge World Policy Institute er Maersk Line Limited det logistikselskab, som har øget samarbejdet med Pentagon mest."

I dag er Danmark igen tilbage i Irak i krig for at vinde adgang til landets rige ressourcer.

Venstre lukkede umiddelbart efter regeringsdannelsen i 2015 kommissionsundersøgelsen af Danmarks deltagelse i den ulovlige og katastrofale krig i Irak. Som en reaktion på dette blev Tribunalforeningen til undersøgelse af Danmarks krige i Irak og Afghanistan stiftet i januar 2016.

*EU's fremtidsvision efter Brexit:***Hurtig opbygning af unionen som stormagt**

Efter Brexit er der fremført forhåbninger om, at ledende kræfter i EU vil tage en tænkepause og se kritisk på unionens udvikling og komme EU-modstandere og kritikere i møde. Men lytter man til de officielle udmeldinger fra EU, tegner der sig en ganske anden fremtidsvision:

Det er en fuldt udbygget økonomisk og politisk union med centrum i euro-landene og opbygningen af EU som militærmagt i tæt parløb med NATO – men også med egne imperialistiske supermagtsdrømme. Det skal gå hurtigt! Kernelandene skal i gang, Tyskland og Frankrig er klar.

EU har i juni udgivet strategipapiret ”Delte visioner, fælles handling: Et stærkere Europa”, hvor fremtidsvisionen rulles op i form af ”En global strategi for den europæiske udenrigs- og sikkerhedspolitik”. Papiret har forord af EU’s ’udenrigsminister’ Federica Mogherini.

Det er uhyggelig læsning, og strategien bekræftes fuldt ud i en fælles udtalelse, der blev udsendt efter Brexit fra Tysklands og Frankrigs udenrigsministre og igen i en fælles udtalelse fra NATO og EU vedtaget på NATO-topmødet i juli.

Der lægges op til, at grupper af lande kan – og bør – gå forrest på områder, der fremmer en stadig tættere union, mens den ’udstrakte hånd’ til EU-kritikere kun udstrækker sig til, at der kan ske underordnede justeringer i forhold til, hvilke områder EU styrer, og hvilke områder der kan høre under nationalstaterne. Der er ingen tvivl om, at de betydningsfulde beslutninger skal EU nok tage sig af.

Mogherini skriver i sit forord:

”Vi skal bestemt gentænke, hvordan unionen arbejder, men vi er helt bevidste om, hvad vi arbejder for. Vi ved, hvad vores principper, vores interesser og vores prioriteter er. Der er ingen tid

til tvivl: Vores union har brug for en strategi. Vi har brug for en fælles vision og for fælles handling.”

Fremtidsvisionerne går hånd i hånd med Eurozonens plan for en fuldt udbygget Europas Forenede Stater i 2025. Den bygger på denne plan og presser på for en hurtig udvikling. Dertil tilføjes unionens militære side.

EU efter Brexit

Det slås fast i de tre strategipapirer, at EU ikke længere kan basere sig på ’blød magt’ alene, den militære side skal opbygges i alle aspekter. Der tænkes på antiterror, overvågning, fælles politistyrke, en fælles udrykningsstyrke, der kan sættes ind ved kriser, og en samordnet militærstyrke, der skal varetage interesser både globalt og inden for EU. Man lægger ikke op til en egentlig fælles kommando at EU-landenes militær på nuværende tidspunkt, men at opbygningen og prioriteringerne i de nationale militære styrker skal ske koordineret igennem EU. De enkelte landes militære styrker er alt for svage, de er underprioriterede, og især er de

ikke ledet ud fra unionens strategiske interesser. Disse interesser skal have en vældig opprioritering på alle planer.

EU’s udenrigs- og sikkerhedspolitik skal opbygges i tæt koordinering med NATO, men skal også være fuldt operationel i sig selv. EU’s hær skal kunne handle på egen hånd og sættes ind i alle områder, som EU anser for sine interesseområder. Her nævnes både Rusland, Østeuropa, Afrika, Arktis og Mellemøsten. Selv adgang til rummet skal sikres.

Strategisk magt med TTIP, CETA og fælles militær

EU ser unionen som en forenet magt med strategiske interesser over hele verden, og disse skal varetages i en forening af økonomi, politik og militær. På den økonomiske front skal de strategiske interesser sikres gennem handels- og investeringsaftaler. TTIP og CETA nævnes som afgørende lige nu, men det stopper ikke her for EU. Målet er at sætte standarderne for hele verden. De samme standarder skal knæsettes gennem aftaler med langt flere områder og lande. Her nævnes både Asien og Latinamerika.

I tæt samarbejde med USA skal der harmoniseres og skabes fælles standarder på områder som handel, arbejdsmarked og forbrugerbeskyttelse, og det fremhæves, at områder som service, energi og adgang til råmaterialer og naturressourcer også skal inddrages og underlægges fælles normer.

Det er det transatlantiske indre marked og styring af regler og normer, der arbejdes for, men også selvstændige supermagtsinteresser. Man omtaler EU som verdens stærkeste økonomiske magt, og det ligger i EU-kortene, at

også den militære magt nu skal med i pakken, så EU og Lissabon-traktaten kan opnå 'sit fulde potentiale' også globalt.

EU skal udvides

EU's 'værdier' skal udbredes, og det skal unionen også. Der skal indgås nye naboskabsaftaler og handelsaftaler, og enhver europæisk stat, der støtter unionens værdier, skal kunne optages som nyt medlem. I EU's selvforståelse har man allerede bidraget til fred ved at følge disse retningslinjer. Her tænkes sikkert på Ukraine. Ukraine er efter indblanding fra EU og USA nu et land i krig og med en økonomi, der er underlagt vestlige interesser, med gældssættelse, politiske krav og en uhyrlig fattigdom, der kun er blevet forværret efter EU's indblanding. Indblandingen i Ukraine har samtidig skabt en yderst farlig og ustabil sikkerhedssituation i forhold til Rusland.

"Vi må hurtigt gå fra vision til handling"

Fælles udenrigspolitik med fælles hær har altid været indbygget i unionens langsigtede plan, men nu er tiden ifølge de ledende kræfter i EU inde til at skride til handling.

På lignende måde som det gælder for de krige, EU- og NATO-landene fører, skal terrorargumentet bruges som katalysator for ny aktion og aggression. I den franske og tyske udenrigsministers fælles erklæring er terroren den store trussel, der kræver en fuldt udbygget militær union, som skal opbygges parallelt med en fuldt udbygget økonomisk og politisk union. Her skal der sættes ind mod den angiveligt afgørende svaghed: 'kombinationen af en ydre trussel over for en indre svaghed'.

EU skal derfor opbygges som en 'sikkerhedsunion', hvor alle aspekter af sikkerhed – indre som ydre – er dækket ind på et europæisk plan.

Argumentationen for, at hele denne optrapning af sikkerhed og militær er nødvendig, følger også i NATO's fodspor. Fjendebillederne er både 'det ag-

gressive Rusland' (faren fra øst) og terrortruslen (faren fra syd). Som et værn skal 'europæiske værdier' udbredes til hele verden: værdier som 'menneskerettigheder', 'demokrati', 'bæredygtighed', 'fredsskabelse' osv., plusord, der i den vestlige imperialismes ordbog sædvanligvis er synonyme med indblanding i andre landes forhold, aggression, besættelse og krig for egne økonomiske interesser.

Den fælles strategi skal fastlægges

Som et første skridt skal sikkerheds- og trussels-situationen granskes. Der skal opnås en fælles forståelse for EU's strategiske interesser, og herfra overdrages den videre vurdering til en til formålet dannet institution inden for EU, hvor der inddrages 'ekspertise udefra'. Derefter overdrages analyseresultaterne til vedtagelse 'på EU-plan'. På basis af denne fælles forståelse forventer Tyskland og Frankrig, at EU kan fastlægge en strategisk handleplan for en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i tråd med unionens interesser.

Tyskland og Frankrig ønsker at gøre EU til en 'uafhængig og global aktør', der kan udnytte hele paletten af redskaber – civile som militære. Der skal handles mere direkte i civile og militære kriser. EU skal være i stand til at gå i direkte aktion, og nye former for 'krisemanagement' skal opbygges. Hurtige udrykningsstyrker skal skabes inden for rammerne af EU.

Der lægges her op til – som det generelt gøres – at en gruppe af lande inden for EU skal kunne gå foran og skabe denne type militære styrker, så disse ting skubbes frem ved at ske 'på fleksibel vis'.

Det gælder også inden for det civile spor, hvor Tyskland og Frankrig bl.a. har planer om fælles initiativer mellem de to lande inden for 'stabilisering og genopbygning' i Syrien og Irak, så snart situationen tillader det. De vil styrke deres redskaber 'til kriseløsning' og understøtte den politiske proces.

Således går krigen og den efterfølgende

sætten sig på landene og deres ressourcer hånd i hånd i EU's strategi.

Et stærkt EU-militær og en stærk og innovativ våbenindustri

Tyskland og Frankrig foreslår, at der i forbindelse med opbygningen af den fælles oprustning i EU-landene indføres et europæisk semester, hvor der laves kontroller af de enkelte lande, og hvordan de lever op til kravene, som det allerede sker i forhold til landenes finanslove. Målsætningen følger NATO-kravet om at bruge 2 % af BNP på militær opbygning.

Et særligt område, der skal styrkes, er våben- og sikkerhedsindustrien.

Her skal der sættes ind med støtte til forskning og udvikling. De enkelte lande skal støttes i at udvikle deres våbenindustri, men ikke mindst skal det ske multinationalt på tværs af landegrænserne, hvorved det fulde potentielle udnyttes. Målet er en stor og stærk 'forsvars'industri.

EU's visioner er klare og skræmmende. De bliver gennemført uden for alle demokratiske spilleregler og bygger benhårdt på monopolkapitalens interesser. Beslutningstagerne har ingen forbindelse med befolkningerne i unionens medlemslande og føler ikke, at de på nogen måde skal stå til regnskab over for os. De melder sig klar til at bruge alle midler i deres interessekamp, selv de mest voldelige, over for indre og ydre fjender.

Gennem EU har monopolkapitalen skabt deres helt egen overnationale stat og interesseorganisation, der udelukkende bygger på egne spilleregler, som kun kan ændres oppefra.

Den mest effektive måde at gå op imod disse klasseinteresser, hvis mål er at skrabe til sig på andres bekostning med alle midler, er at fratage monopolborgerskabet deres unionsstat, der for dem er et redskab til økonomisk ulighed og snart måske også til imperialistiske krige. I kampen for et bedre samfund er vi her i Danmark langt bedre stillet uden for EU, og det samme er tilfældet for de øvrige EU-landes befolkninger.

MAYDAY!

Theresa May mødt med krav om straks at starte udmeldelses-proceduren

Den nye britiske premierminister blev fra første dag mødt med krav fra Brexit-bevægelsen om straks at aktivere artikel 50 i Lissabontraktaten og dermed reelt sætte gang i udmeldelsesproceduren.

De internationale medier valgte i reportagerne fra Theresa Mays indflytning i Downing Street 10 og tiltrædelse som ny premierminister at overse demonstrationerne fra Brexit-bevægelsen **INVOKE ARTICLE 50 NOW!**

Dens demonstration ved premierministerboligen foregik, mens May holdt sin første tale til nationen derfra.

EU-tilhænger Theresa May har erklæret, at det ikke har nogen hast med at sætte udmeldelsesproceduren i gang. Det kan vente til 2017, har hun tilkendegivet. Brexit-bevægelsen frygter, at det dækker over en plan for alligevel at forblive i EU, eller at der laves en såkaldt 'Brexit Light', der bevarer det meste af EU-regulativerne med en forbliven i det indre marked.

Remain-siden har ikke accepteret resultatet af folkeafstemningen den 23. juni. Den har siden samlet underskrifter med krav om en omafstemning. Mere end 1000 jurister har underskrevet en erklæring om, at det ikke vil overtræde britisk lov, hvis parlamentet og regeringen IKKE følger det klare Nej og

undlader at indlede udmeldelsesproceduren. Owen Smith er rival til Jeremy Corbyn til posten som leder af Labour-partiet, og han vil tilbyde en omafstemning, hvis han bliver formand.

Theresa May udnævnte kort efter sin tiltrædelse det nye kabinet med en omhyggelig blanding af topfolk fra det konservative regeringsparti både fra Leave- og fra Remain-siden.

Fremtrædende Brexit-tilhængere fik vigtige ministerposter. Den tidligere London-borgmester Boris Johnson er ny udenrigsminister, David Davids blev chef for et nyoprettet ministerium for den britiske udtræden af EU. Sammensætningen er tydeligvis et forsøg på at hele splittelsen i det konservative parti.

Brexit-bevægelsens græsrodder forventer, at det skal ske gennem et råddent kompromis inden for den regerende elite og med EU-toppen på arbejdernes og den brede befolknings bekostning. De er af den opfattelse, at den politiske krise efter folkeafstemningen, der tvang David Cameron til at afgang, burde have udløst et parlamentsvalg.

Theresa May har kraftigt modsat sig dette. Hun agter at blive i jobbet som premierminister i resten af den nuværende valgperiode – de næste fire år.

Nyligt hjemvendt fra den svenske natur kaster jeg mig ned foran fjernsynet for at få de seneste nyheder.

Og hvem toner frem på skærmen? Den lille svindler – osse kaldet Lars Løkke Rasmussen – udtaler sig om, hvorfor demokratiet skal forsvares ved at indskrænke de demokratiske rettigheder.

I sig selv en smule absurd, men det er jo hverken første eller sidste gang, vi hører borgerskabet og dets lakajer udgyde absurditeter.

Men hvad er det så, oraklet fra Statsministeriet siger? Jo, han siger uden at blinke: "Vi lever i en verden, hvor der er nogle mennesker, der ikke respekterer vores værdier ..."

Se, det er jo interessant. På hvis vegne udtaler han sig? Hvem er "vi"? Hvem er disse "nogle mennesker"? Og hvad er det for værdier, han taler om?

Han er som de fleste andre politikere en demagog. Og vi ved osse, at hans udtalelse har til formål at få os til at føle, at vi alle er i samme båd, og at der er nogle slemme, slemme mørkemænd, der vil ødelægge vores fællesskab.

Good guys og bad guys

Jeg ved ikke præcis, hvordan andre har det, men jeg har meget få fælles værdier med Lars Løkke Rasmussen. Jeg tror heller ikke, at alle de arbejdsløse, de syge og kontanthjælpsmodtagerne har særlig mange fælles værdier med ham. Mon den jævne befolkning i de sønderbombede byer i Afghanistan, Irak, Libyen og Syrien føler et kraftigt fællesskab med ham? Næppe.

Hvad nu, hvis man vender det hele om og siger, at Lars Løkke Rasmussen ikke respekterer de værdier, der ikke er hans egne?

Den måde, Lars Løkke Rasmussen og andre lakajer udtrykker sig på, er hele vejen igennem en del af det nysprog, der har udviklet sig voldsomt under den økonomiske krise og den såkaldte krig mod terror.

Nedskæringer kaldes omstrukture-

Hjemvendt til Lars Løkkes absurde verden

Af Karsten Jonassen

Lars Løkke Rasmussen og Tormod Tampeskjælver i Afghanistan sammen med den medbragte præst

ringer, fyringer kaldes personaletilpasning, beskæring af de demokratiske rettigheder kaldes bl.a. for trygheds-skabende foranstaltninger osv.

Ideen med at vende ordene på hovedet, så det dårlige kommer til at lyde godt, er ikke en ny opfindelse. Allerede nazisterne var ret dygtige på den front. Ikke at jeg vil sammenligne Lars Løkke Rasmussen og hans kumpaner med nazisterne, men de har sgu lært noget om propaganda af Goebbels.

Propagandaen har altid været brugt til at gøde jorden for forestående aktiviteter.

De amerikanske krigsherrer introducerede "the good guys and the bad guys", som er en noget firkantet og primitiv måde at opstille modsætningerne på. Men det virkede, netop fordi det var enkelt og letforståeligt.

Når Lars Løkke Rasmussen således taler om "vores værdier", så spiller han på, at "vi" er the good guys, og de andre er the bad guys. Virker det? Ja da, hvem andre end "terrorister" vil være

the bad guys?

Problemet er bare, at det bliver så forenklet og primitivt, at det efterhånden bliver gennemskueligt, og så virker det ikke længere.

Hvem er fx the good guys?

Det er indlysende, at det er hele den vestlige krigsalliance, der jo kun går i krig for at sikre demokrati, menneskerettigheder og kvindernes frigørelse. Det koster mange civile døde, men det er en naturlig omkostning. At der så tilfældigvis følger kontrol med naturressurser samt militær magt og politisk kaos med, må de så leve med.

Hvem er fx the bad guys?

Det er lige så indlysende, at det er dem, der ikke vil underlægge sig det vestlige borgerskabs værdier og herredømme. Tilfældigvis er det ofte dem, der har adgangen til de helt store olieklæder, eller de er konkurrenter ift. magt og indflydelsessfærer.

Det er også dem, der bliver bombet tilbage til stenalderen og derfor føler sig berettiget til at svare igen på den påførte krig.

Så langt, så godt. Men billedet krakelerer, fordi det er et manipuleret og stærkt forenklet billede.

Saddam Hussein var i en periode en good guy, fordi han kunne bruges i kampen mod Iran. Da han blev lidt for uregerlig, var han pludselig en bad guy, som skulle udraderes, men han var hele vejen igennem diktator.

Den israelske stat er en good guy, selvom det er en apartheidstat, der har ignoreret flere FN-resolutioner end nogen anden stat.

Saudi-Arabiens konge er en good guy, selvom han ikke står tilbage for Islamisk Stat, når det kommer til brutalitet, undertrykkelse og offentlige henrettelser.

Eksemplerne er mange, og det bliver sværere og sværere at opretholde illusionen om the good guys and the bad guys.

Dybest set er det klassekamp, der foregår. Og for nu at vende tilbage til Lars Løkke Rasmussens tåbelige udtalelse om "vores værdier", så har de hjemlige magthavere brug for at skabe billedet af en fælles fjende, der truer "os" og "vores værdier".

Osse det var nazisterne gode til. Hos dem blev den fælles fjende i første omgang jøderne og kommunisterne, senere blev det alle, der ikke delte de nazistiske værdier.

Formål: afledning af klassekampen, og kapitalens totale kontrol.

Herhjemme er den fælles fjende i første omgang the bad guys, men osse de syge, de arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagerne og alle dem, der ikke deler "vores værdier".

Formål: afledning af klassekampen, og kapitalens totale kontrol.

Demokratiske rettigheder? De udfases "for demokratiets skyld".

På nysprog bliver det nok til, at de demokratiske rettigheder "får en tiltrængt modernisering".

Private børneinstitutioner vinder frem

A- og B-hold fra vuggestuen

Normeringerne i de danske daginstitutioner er så ringe, at vi er tæt på omsorgssvigt. Undersøgelser viser, at normeringen de fleste steder kun er tilstrækkelig i få timer om dagen.

Et stort antal institutioner har forsøgt at løse normeringsproblemet ved at omforme sig til privat institution og skabe bedre forhold gennem ekstra forældrebetaling. De, der har råd, kan få bedre forhold i den private børnehave – eller måske går den konkurs.

I 2007 var der 243 private daginstitutioner, i 2014 var der mere end det dobbelte, nemlig 512. I samme periode er antallet af kommunale institutioner faldet med 20 % og dagplejen med 8 %.

Elisa Bergmann fra pædagogernes fagforening BUPL fortæller, hvordan de ansatte er tvunget til at sætte børnene på 'standby' (Politiken 25. juli). Undersøgelser viser det, og pædagoger og forældre kan berette om det: Daginstitutionerne har allerede alt for dårlige normeringer. Men nye store besparelser er på vej.

De kommunale institutioner har været udsat for sammenlægninger, rationaliseringer og generelle forringelser. De ligner og er mere og mere børnefabrikker og opbevaring.

Forskning viser, at børn trives bedre på små institutioner.

Undersøgelsen omkring tendensen til sammenlægninger og bygning af store børneinstitutioner viste, at der er mere kontakt og nærvær i små institutioner. Børnene bliver sjældnere uvenner med hinanden, der er færre drillerier, og de kan bedre lege uden at blive forstyrret. Normeringerne er også generelt dårligere i de store institutioner end i de små, og der er typisk fire-fem flere i en børnegruppe i en stor daginstitution. Personalet er bedre uddannet i de mindre institutioner, og alle voksne kender alle børn.

Nu sætter klasseopdelingen ind fra barnets første bleskift og op gennem skole-

tiden, ligesom det tilsvarende er muligt at købe sig til den bedste sundhedsbehandling gennem privathospitaler.

De bedst stillede kan undgå de overbebyrdede institutioner, hvor voksentid og omsorg kun kan gives i afmålte portioner, og købe sig plads i en privat daginstitution, hvor der er tid og penge.

Nogle institutioner vælger derfor at blive private for at undgå de tilbagevendende nedskæringer, der gør pasningen pædagogisk uforvarselig. Men det betyder også en højere pris end i de kommunale institutioner.

Børnemarked

I følge dagtilbudsloven skal pasningen af børnene i de private institutioner have samme kvalitet som i de kommunale (hvilket ikke gælder inden for de private pasningstilbud, der i stor stil har presset dagplejerne ud), men de private institutioner er alligevel fritaget fra en række krav, som f.eks. sprogvurderinger hos børnene, integrationsopgaver m.m., ligesom der ikke stilles krav til deltagelse i møder, afrapporteringer med kommunen osv.

Til gengæld er de nødt til at bruge tid på markedsføring, skabe en særlig profil osv., da børnene og deres forældre nu er kunder, der skal fanges ind på det frie marked.

Verden som et stort børnemarked

EU's privatiseringsbølge nåede børneområdet i Danmark i 2005, hvor det blev lovligt at oprette private daginstitutioner. Det offentlige tilskud kan ta-

ges med over i den private institution, og ved en konkurs er det kommunens pligt straks at finde erstatningspladser.

Senere justeringer af loven om pasningstilbud har gjort det lovligt for private firmaer at trække overskud/profit ud af børnepasningsområdet helt ned til de 0-2½-årige.

Mens mulighederne for de store for-tjenester og de store firmaers indtog endnu ikke er blevet til virkelighed i Danmark, er det en anden sag i Norge og Sverige. Her har kapitalfonde i stor stil overtaget børne- og undervisningsområdet, med store skandaler og konkurrencer til følge.

I Norge har landets største børnepasningsfirma, Espira, bygget 150 børneinstitutioner og driver selv de 87 med i alt 2350 ansatte og 8500 børn i firmaets børnehaver. Espira har egne arkitekter og ingeniører, som bygger og indretter institutioner og legepladser med ensartede moduler og retningslinjer.

De udvikler også deres egen pædagogik. De har f.eks. indført 'kundskabsbørnehaven', hvor faglig læring står i centrum. Man kan se perspektiverne for en erhvervsrettet styring af børnene fra helt små, med pengegaver fra kapitalinteresser, helt uden om pædagogiske debatter, fagforeningsindblanding m.m.

Espira var tidligere ejet af kapitalfonden Capman, der i 2014 solgte det videre til svenske Academedia, som med sine 110 børnehaver, 80 grundskoler og 100 videregående skoler er Nordens største private uddannelsesaktør. Academedia ejes bl.a. af den svenske kapitalfond Wallenbergs EQT. Det er de store internationale kapitaler, der her har lagt børneinstitutionerne under sig, og skatteunddragelse er en del af forretningen.

Espira har børnehaver i Norge og Sverige og ekspanderer nu til Afrika, hvor de har fået kontrakt med SOS Børnebyer. Tyskland er det næste skridt. Her er der skrevet kontrakt med syv bør-

nehaver i München-området i Bayern. Direktøren ser det som 'et skridt ind på det tyske børnemarked'.

Men endnu ikke i samme stil i Danmark. Dog med administrationssiden som en undtagelse.

Privatisering gør konkurrencer uundgåelige

250 af landets børneinstitutioner administreres i dag af det private firma Accounter, der overtog efter Foreningen Frie Børnehaver og Fritidshjem, som

tidligere administrerede omkring 450 institutioner og gik konkurs i 2015. Navnet er nu Accounter Institutions-service.

Formanden for FOA's pædagogiske sektor, Mogens Bech Madsen, advarer om, at med privatisering følger nødvendigvis faren for konkurs, og udtaler:

- Det er under to uger siden, at vi senest hørte om en privat børnehave, der gik konkurs. Ældreplejen har de seneste år været hårdt ramt af mange konkurrencer blandt private hjemmeplejefirmaer. Det

er tragisk, hvis børneområdet også skal rammes af en konkursbølge, hvor taberne er børn, forældre og personale.

Tidligere på måneden gik Haastrup Børnehus konkurs, med en kuldeplet økonomi og pressede arbejdsforhold.

Økonomien og de dårlige normeringer følger med, og privatiseringen er kun en 'løsning', hvor der kan findes en tilstrækkelig stor ekstrabetaling sted fra forældrene. Med skabelsen af A- og B-hold som resultat.

Den 15. september handler om at forsvare vores velfærd

I august og september fastlægges budgetterne i landets 98 kommuner. Regeringen og allerede gennemførte love lægger op til nye nedskæringsbudgetter. Velfærdsalliance.dk indkalder til demonstrationer over hele landet den 15. september. Det følgende er uddrag fra et oplæg af Jan Hoby, næstformand i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger), til forberedelsesmødet i Odense den 15. august.

Den 12. maj var der et fælles fokus og fælles krav, nemlig at omprioriteringsbidraget skulle afskaffes. I dag er der 98 forskellige virkeligheder ude i kommunerne, for budgetterne og budgetforligene for 2017 kommer alle til at se forskellige ud.

Men én ting er fælles for alle kommuner, uanset om de har penge eller ej. Det er, at alle kommuner er underlagt service- og anlægsloftet og en økonomiaftale, hvor omprioriteringsbidraget er omdøbt til moderniserings- og effektiviseringsprogram, som fra 2018 vil konfiskere 1 milliard fra kommunerne hvert år.

Økonomiaftalen betyder også konkrete besparelser for 0,8 milliarder kroner og en underfinansiering af kommunernes økonomi med 2 milliarder. Samtidig skal der igennem "effektiv" administrativ drift "frigøres" 0,3 mia. kr. i 2017. Det kommer til at betyde afskedigelser af HK'ere i mange kommuner. HK har beregnet det til mellem 600 og 700 HK'ere.

De fleste vil i august have det fulde overblik over den økonomiske virkelighed i deres kommune. Kommunernes budgetter skal drøftes i alle 98 kommuners HovedMED. Det giver mulighed for at gøre konsekvenserne af budget 2017 nærværende for alle. Det er vigtigt at vise konsekvenser for hver af kommunens daginstitutioner, skole, plejehjem, service og administration i forholdet 1:1.

Velfærdsalliance.dk

Vi skal fastholde kravet om at forsvare velfærd og forhindre serviceforringelser og fyringer. Det kulminerer den 15. september med demonstrationer i hele landet, hvor borgere, ansatte og lokalpolitikere står sammen om velfærdsdanmark.

Vi skal fortsat opbygge alliancer med de kommunale politikere. For de fleste kommunalpolitikere ønsker ikke at gøre regeringens beskidte arbejde og

afmontere den kommunale velfærd, uanset hvem det handler om.

Demonstrationerne den 15. september handler om:

- At ingen kan vinde alene. Vi kan kun ændre på udviklingen sammen. Sammen er vi stærkest
- At protestere mod, at regeringen bruger kommunerne som redskab for sin besparelser- og nedskæringspolitik
- At vi siger nej til massefyringer og kommunale millionbesparelser på velfærd, service og administration.

Velfærdsalliancen er en bred bevægelse med mere end 120 organisationer fra nær og fjern. Den brede bevægelse er afgørende for vores gennemslagskraft.

Det er dog endnu mere afgørende, at de organisationer, som er tilsluttet, er aktive – at de inviterer, mobiliserer og skaber ejerskab hos deres medlemmer, uanset om det er en fagforening, forældregruppe, brugerorganisation eller en social bevægelse. Ellers får vi ikke skabt de forandringer, som titusindvis af mennesker sukker efter.

Ny amerikansk atomskandale i Grønland

Radioaktivt materiale vil spredes, når isen smelter

Danmarks officielle politik har siden 2. verdenskrigs afslutning været 'Ingen atomvåben på dansk jord'. Da de amerikanske fly havarerede ved Thulebasen i 1968, stod det klart, at dette var en løgn. De havarerede fly medbragte fire brintbomber. Nu truer en ny atomskandale.

Radioaktivt affald fra den underjordiske NATO-base Camp Centurys atomreaktor ligger begravet dybt i Grønlands indlandsis og vil på grund af klimaforandringerne sive ud i havet sammen med andet giftigt affald såsom PCB. Danmark har fra NATO's start i 1949 indgået i USA's atomstrategi og gør det stadig.

Camp Century blev etableret i Grønland øst for Thulebasen i 1959 af den amerikanske hærs ingeniørkorps. Formålet var at teste en mulig placering af 600 ballistiske missiler og et tilhørende jernbanenet i iskappen. Med en transportabel atomreaktor som energikilde opholdt op til 200 soldater og forskere sig her året rundt. Der var formentlig også andre formål i 'research-centeret' under indlandsisen, hvor en udbygget base med 'alle moderne bekvemmeligheder' og et moderne laboratorium og et minisamfund med maddepot, gourmetkøkken, kapel, læge og præst var bygget op.

Projektet, der gik under navnet Project Iceworm – City under the ice, blev holdt hemmeligt og blev lukket igen i 1967, hvor man lovede den danske regering at rydde op, men alligevel efterlod en stor mængde affald.

Mens basen ikke måtte omtales over for den grønlandske eller den danske befolkning, gjorde den amerikanske hær et stort nummer ud af at prale med 'den fantastiske by under isen'.

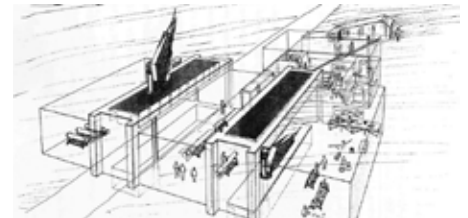
Danmark var bekendt med tilstedeværelsen af atomreaktoren og gav tilsyneladende tilladelse til deponering af en vis mængde radioaktivt affald.

Atomreaktor fragtes med bæltetraktor til den amerikanske base "Camp Century" under Grønlands indlandsis.

Det er lavradioaktivt affald fra atomreaktoren, der nu truer miljøet. Dette findes i 'ikke-trivielle' mængder, sammen med 'ikke-trivielle' mængder af den voldsomt giftige miljøgift PCB.

Den danske deltager i projektet, klimaforsker Dirk van As, GEUS, har svært ved at se, hvordan dette scenarie skal kunne afværges.

sulteret i spørgsmålet om den konkrete afvikling af Camp Century, og dermed om det efterladte affald fortsat er amerikansk ejendom.

Til gengæld har daværende udenrigsminister Martin Lidegaard som svar på et spørgsmål fra det grønlandske folketingsmedlem Doris Jakobsen udtalt, at aftalen fordrer, at "USA fjernede alle de radioaktive dele fra Grønland efter brug".

Det var man sikker på, at de gjorde. Fakta viser noget andet.

Krig og krigsforberedelser er en af verdens helt store forurenere, mens oprydningen hænger på civilsamfundet.

Professor og miljøekspert Peter Pagh fra Københavns Universitet udtaler:

- Omkostningerne ved at håndtere fortidens synder vil ... ligge på det offentlige, når skaderne indtræder.

Og nu har Grønland jo fået hjemmestyre – så hvem skal rydde op?

Analysen viser, at man i 2090 risikerer en nettoafsmeltning af isen ved Camp Century, og skal dette undgås, kræver det en meget alvorlig kursændring i verdens klimapolitik.

Kold krig

- Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt det vil ske. Det er mere et spørgsmål om, hvornår det sker. Det er en af vore hovedkonklusioner: Hvis klimaændringerne fortsætter – og vi ved, at de fortsætter – vil dette affald ikke forblive omsluttet af isen for altid. Fortsætter klimaændringerne længe nok, vil dette affald nå frem til isens overflade og blive ført ud i havet, siger han.

Ifølge eksperterne vil det først være realistisk at gennemføre en oprydning, lige før afsmeltningen af indlandsisen bløtter dette. Og hvem kommer til at hænge på opgaven og de kolossale udgifter?

De amerikanske eksperter mener, at Danmark jo gav tilladelsen, så ... Men tilføjer:

- Det er imidlertid uklart, om Danmark i tilstrækkeligt omfang blev kon-

Tyskland – landet med den største ulighed i Europa

Tyskland er EU's rigeste land. Tyskland sætter dagsordenen i EU og har været model for de danske 'reformer' på arbejdsmarkedet.

Rigdommen i Tyskland er ikke fælles; den bygger på forarmelse af landets egen arbejderklasse og har betydet, at fire ud af ti mennesker knap kan leve af deres løn.

Mere end 12 millioner tyskere er fattige, selvom de arbejder. Denne udvikling beskrives i bogen "Fordelingskamp".

Bogen er skrevet af Marcel Fratzscher og er blevet omtalt i Information. Her beskrives det tyske samfund efter Harz-reformerne som:

"I særklasse dét land i Europa, hvor gabet mellem de velhavende og dem med få penge er størst, og hvor afstanden samtidig bliver stadig større." Som en fattigdomsmaskine, der holder 30-40 procent af befolkningen nede i en håbløs situation.

De 20 procent rigeste tyskere ejer fire femtedele af alle værdier, mens de fattigste må have flere jobs for overhovedet at hutle sig igennem. Harz-reformerne har helt bevidst skabt fattigdom ved at skabe et

arbejdsmarked med mere deltidsarbejde, korttidsansættelser, lavtlønsarbejde og store nedskæringer for de arbejdsløse med krav om gratis arbejde i jobtræning og lignende, forkortet dagpengeperiode og nedskæring af dagpengene.

Harz-reformerne fik deres navn efter den Volkswagen-direktør, der blev sat i spidsen for at udforme den nye arbejdsgiverdikterede lovgivning.

Det tyske arbejdsmarked blev delt i to – et ene for dem med fast arbejde og

fast løn, det andet i total usikkerhed. Den 'sikre' del blev samtidig meget mindre end tidligere.

Uligheden i Tyskland og de uddybede klasseskel fasttømmes også af uddannelsessystemet. Bl.a. er daginstitutioner for dyre for den store del af arbejderklassen, der er fattig, og det betyder, at opdelingen i de skolevante og dem, der står udenfor, skabes allerede fra børnehævelderen.

Den tyske udvikling er et skræmmebillede for vores situation i Danmark, hvor mange træk følger de tyske 'reformer'. Den viser også, at økonomisk vækst og øget BNP i et EU-land ikke er ensbetydende med et land i fremgang og øget velstand – eller velfærd. Fremgangen gælder kun overklassen, og selvom den er skabt af arbejderklassens arbejde, bygger den på arbejdernes forarmelse.

Tysklands 'reformer' og forarmelse af befolkningen er den nyliberalistiske model, der gennemtvinges i hele EU. Fattigdommen vokser, mens de rige bliver rigere. Dette er et princip om omfordeling mellem klasserne, der er grundlæggende i EU's traktater og formål.

Skal vi ryste nyliberalismen af os, må der et systemskifte til. Et skridt vil være at følge briternes Brexit og forlade EU.

Sulteløn

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk
Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
Bankkonto
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

Smag Bill Gates' lækre vegan-burger – den drypper af GMO

Den smager af kød, og driver af 'blod', så selv de sofistikerede madanmeldere lader sig narre. Sådan lyder omtalen af milliardæren Bill Gates' vegan-burger, der 'skal redde verden fra vestens overforbrug af kød'.

Den store velgører Bill Gates vil også redde verden fra sult ved at påtvinge Afrika GMO, patenterede afgrøder dyrket med hjælp af sprøjtegift. Hans burger er et rent industriprodukt, hvor den blodige smag er skabt på genmodificeret gær. I USA har Obama netop givet en stor hånd til GMO-industrien, da han underskrev 'The Dark Act' – en lov, der simpelthen forhindrer en reel varedeklaration.

Den hemmelige ingrediens, der skal få kødspiserne til at spise vegetarisk, er et genmodificeret gærprodukt. Den genmodificerede gær danner molekylet hæm, som indgår i hæmoglobin, der giver blodet sin røde farve – og gør den vegetariske burger dejligt blodig.

Her er ikke tale om at udbrede tilgængelige veganske madvarer, der kan nedsætte verdens klimabelastende kødproduktion, men en ny spise på patent.

Burgerne – og en tilsvarende kylling – bliver solgt med følgende anprisninger: 'god for dit helbred', 'giver dyrevelfærd', 'sparer kloden ressourcer' og er 'med til at redde klimaet'.

Bill Gates har fundet en profitabel forretning, der falder godt i hak med det image af 'menneskeheds godgører', som han har opbygget gennem The Bill and Melinda Gates Foundation. Bag fonden med en kapital på 43 milliarder dollars ligger en global plan for at dominere verdens fødevarerforsyning først og fremmest ved hjælp af GMO og patenter.

Bill Gates' investeringer og 'godgørelse' retter sig i høj grad mod Afrika, hvor målet er udbredelsen af et landbrug bygget på patenter og genmodificerede afgrøder, der tager kontrollen ud

af afrikanernes hænder og giver den til multinationale firmaer.

Påstanden fra Bill Gates, Monsanto og de andre giganter inden for den industri, der spænder fra kemi til fødevarer, er, at GMO, pesticider og RoundUp-resistente afgrøder vil sikre verden mod sult.

Nyt fra Burgerlandet

Det modsatte er tilfældet. Det afrikanske landbrug vil i Gates' model blive gjort afhængigt af tilførslen af kemi og patenteret frø. Det vil tage jorden og dyrkningen ud af hænderne på den almindelige landbruger og lægge det under stordrift. Den amerikanske drøm er at overtage jorden og holde Afrika såvel som resten af verden i afhængighed – og tjene penge.

Kontrol over verdens landbrugsproduktion

I Afrika udspreder Gates-Fonden under overskriften "The Alliance for a Green Revolution in Africa (AGRA)" en række projekter og samarbejder bl.a. med handelsgiganten Cargill i et projekt, der skal skaffe firmaet ind på sojamarkeket i det sydlige Afrika. Cargill er verdens største inden for handel med genmodi-

ficeret soja og sidder bl.a. på en stor del af sojamarkeket i Latinamerika.

Et af AGRA's mål er at ændre det afrikanske landbrugs fundament fra at bygge på bøndernes egne, traditionelle frø (i dag 80 %) til patenterede og genmodificerede frø. Dette projekt bygger på en systematisk ændring af landenes lovgivning, en proces, som USAID, G8, Gates-Fonden og andre organisationer i de seneste 20 år har arbejdet på og sponsoreret.

Gates-Fonden har bl.a. finansieret "Det afrikanske kunstgødning-partnerskab" til fremme for brugen af kemisk gødning i Afrika. Det er denne type tiltag, der beskrives som 'hjælp til at bekæmpe verdens hungerproblem', med det interne mål minimum at fordoble brugen af kunstgødning i Afrika.

På de 20 år der er gået, siden Monsanto introducerede 'RoundUP-ready' soja og majs, er brugen af glyphosat 15-doblet og er nu verdens mest anvendte sprøjtegift. I den periode er mange ukrudts typer blevet modstandsdygtige over for giften, og Monsanto, Dow Chemical m.fl. producerer nu nye sprøjtegifte, der indgår i en cocktail med glyphosat.

De skræmmende følger af sprøjtemidlerne kan man nu konstatere på steder som Hawaii. Brugen af sprøjtemidler linkes bl.a. til børnecancer, neurologi-

ske defekter, for tidlig fødsel og astma. I EU er tilladelsen til brugen af glyp-hosat for nylig forlænget af EU-kommissionen, trods WHO's forskning, der konkluderer, at stoffet sandsynligvis er kræftfremkaldende hos mennesker.

Stort set alle genmodificerede planter er gjort pesticidresistente eller er blevet omdannet til selv at producere pesticider.

Obama underskriver The Dark Act

I USA har Obama netop givet en stor hånd til GMO-industrien, da han underskrev 'The Dark Act' ("Denying Americans the Right to Know"), loven, der er lobbyisternes svar på den voksende bevægelse mod GMO i USA. Flere stater har indført love, der kræver deklaration af genmodificerede ingredienser.

Den føderale lov gør det nu muligt for firmaer at nøjes med at deklare gennem en QR-kode, der kun kan læses med en smartphone. Dertil kommer, at der vil blive udnævnt en 'landbrugssekretær', der fremover vil afgøre, hvilke ingredienser der overhovedet skal deklarerer.

Desuden kræver loven kun, at 'old school'-GMO mærkes. De nye GMO-teknikker, der er under udvikling, vil ikke være dækket og kan indgå helt ubemærket. (Obama gik til valg på at kræve mærkning af GMO.)

Reelt er de love, man har kæmpet igennem i Vermont, Maine og Connecticut, nu sat ud af kraft gennem den overordnede Dark Act. Loven er således både et diktat fra GMO-lobbyisterne og et angreb på de amerikanske staters ret til overhovedet at lovgive på området.

Ifølge meningsmålinger ønsker 90 % af den amerikanske befolkning en (dækkende) varedeklaration.

Velkommen i haveforeningen

Så blev skridtet taget, fyldepenen løftet og underskrifter sat. Lillian og jeg fik efter to års 'eftersforskning' endelig købt et kolonihavehus i en omegnskommune til København – 16 km fra Københavns Rådhusplads, eller mindre end en times cykelafstand (trafiklys iberegnet).

Alligevel befinder haveforeningen sig i Udkantsdanmark – at dømmes efter internet- og TV-opkobling. Det skabt en del panik at være uden 'tråd'. Lillian værdsætter, at jeg ikke render rundt med firkantede, underløbne øjne og fortæller om OL-resultater døgnet rundt, men det værste er den almindelige daglige adgang til nyheder og internet.

Så har vi benyttet vores tid til andet.

Vores allerførste gerning var at opsøge bestyrelsen primært for at tilmelde os årets sommerfest med loppemarked som opstart. Vi har overtaget huset med et indbo som et kæmpe overflødigshorn, som dog ikke var vores stil, hvorfor vi kunne etablere en stand på fem meter. Selvom tingene nærmest blev foræret væk, så omsatte vi for omkring 300 kr., der halvvejs blev spist op i markedets grillstegte pølser med 'en fad' til. Deltagelsen gav – som det vigtigste – også en masse kontakt og kendskab til de mange andre.

Blandt andet fik vi en grundig sludder med foreningens formand, som viste sig at være en kvinde. Flere emner og synspunkter blev rundet. Det fremgik, at hun var yderst tilfreds med boskiftet, da de tidligere ejere havde været yderst småborgerlige og reserverede, hvilket blandt andet afstedkom en række klager over larmen fra en nærliggende legeplads. Da både Lillian og jeg nyder børn, fandt vi hurtigt hinanden på dette punkt. Hun kom også ind på havernes høje hække (1,80 meter – ret utraditionelt for en haveforening), hvilket i sig selv lægger op til en reserverthed, men som hun sagde:

- Jeg kan godt lide at gå rundt

i haven med bar røv, hvis jeg har lyst. Det fratager os jo ikke muligheden for at få besøg eller besøge andre.

Vi har haft vores skrupler over lummerheden ved diverse haveforeninger, så forkvindens bramfrie sprog og læggen vægt på børnenes udfoldelsesmuligheder gav os en god mavefølelse, da vi ud på eftermiddagen gav os over til sommerfesten.

Arrangementet startede med en yderst afslappet kongespilturnering, hvor teenagerne fik god plads. Det slog os, at gennemsnitsalderen af haveejerne var lidt lavere, end vi havde forventet. Under middagen konstaterede vi, at det ikke kun er forkvinden, der har en ligefrem tone, hvilket også

smittede af på humoren. Der havde hele dagen været en rigtig god stemning, hvilket fortsatte til det sidste. Rigtig mange havde fået 'placeret os':

- Hvilken have har I overtaget?

Vi var på plads for de fleste – selv om haveforeningen rummer mere end 500 haver – mens det var yderst få, vi havde fået 'placeret'. Fair nok, indtil vi rejste os i sen, men også passende tid:

- Sig mig, sagde du ikke, du havde været postbud? spurgte en venlig dame mig.

- Jo, såmænd.

- Kender du så ikke Birger, der sidder lige over for mig?

Efter lidt betænkningstid kunne jeg selvfølgelig godt genkende Birger, som jeg havde været kollega med i den første halvdel af 70'erne på NV postdistrikt. Birger virkede til at være en lige så rar fætter som dengang, så det forsinkede selvfølgelig opbruddet yderligere.

Nu er det sådan, at man kun kan skaffe sig af med eget affald to gange om ugen, og det var så næste morgen, hvor vi mødte mange trætte ansigter i sværmen af 'kolonister' på vej til den centrale affaldsplads med deres trillebøre skubbende foran sig.

Reno

Rødt og revolutionært sommertræf ved Nyborg

Det blev et usædvanligt livligt, muntert, alvorligt, travlt og hyggeligt sommertræf, APK og Foreningen Oktober holdt i år. Stedet, en efterskole ved Nyborg, gav både dejlige lokaler og god behandling. Der var fuldt hus og stor diskussionslyst ved hvert eneste tema.

Et af højdepunkterne var Lisbeth Sand, formand for Folkebevægelsen for social retfærdighed, som med lysbilleder og sprudlende engagement fortalte om aktivisme, om samarbejdet de forskellige protestgrupper imellem og om deres mange aktioner i Randers.

Hun blev fint suppleret af sin makker Marianne Grann.

Doris, som bl.a. er meget aktiv i fredskampen, sagde om lejren: Det har været alletiders. Dejligt med så effektivt et program, hvor vi virkelig har fået noget fra hånden – men ærgerligt, det måtte presses sådan, så der ikke blev så meget af det sjove. I har gjort det dejligt at diskutere ting og komme af med sine frustrationer.

Franz fortæller om socialisme: Det er afgørende for forståelsen af den videnskabelige socialisme at man giver sig selv tid til at studere marxismen, men også giver sig i kast med revolutionens historie og historien om opbygningen af sovjetstaten.

Nu til morgen er det som havde du rejst dig Danmark!
Vældige røde skyer tårner du over dig som partisanbjerge ikke kødbjerge ikke svinepukler ...

Deres utallige aktions-påfund og deres indstilling og kampmod vakte begejstring og anerkendelse.

Et andet fint indlæg var Jesper Morvil-

les fra Folkebevægelsen mod EU. Han berettede klokkeklart om den brede EU-modstand i England og fik slået hul på nogle af de mange demagogiske løgne, der er blevet fremført om Brexit. Oplæg-

get kan læses på kpnet.dk.

Blandt de nye deltagere på dette træf var Kristian og Kirsten. Vi talte med dem om deres indtryk:

Kristian: *Det har været spændende og gode oplæg, dejligt at være med i diskussionerne og komme af med noget af alt det, man går og er vred over.*

Kirsten: *Det har været dejligt at være i et forum, hvor kloge mennesker taler om vigtige ting. Det var interessante og relevante oplæg.*

Godt at mærke et fællesskab med en god og rar atmosfære.

Kristian: *Ja, måden at være sammen på og snakke har været supergod og afslappet.*

En anden deltager, Vibse: *Det har været meget inspirerende at være med – rigtig god stemning. Jeg har suget til mig. Der har også været tid til at have det sjovt.*

Kulturen blomstrede lige fra starten af træffet. Ikke mindst i kraft af den stærke og smukke sang og spil af Elif og Flemming. Også digtoplæsning ved morgenmødet, og kulminationen på afslutningsaften, hvor der blev danset tyrkisk/dansk kædedans. Her blev Savage Roses "Med hjerterne fulde af drømme" sat på for fuld styrke.

Lisbet Sand fortalte bl.a. om den fine sko happening hvor mange hundrede par sko blev stillet op med en historie der var inspireret fra virkeligheden.

Se nogle af de oplæg der blev holdt på træffet på de kommende sider

Det mest gribende oplæg blev holdt af Sati Türkoglu, som fortalte om situationen i Tyrkiet.

John fortæller om Nej Tak til Nye Kampfly-kampagnen i Odense

Gerd fortæller om Nato og Norden

Vi har brug for en stærk fælles modstandsfront

Af Lisbet Bonde

Folkefronten er et kampfællesskab, en voksende bevidsthed om, at krigsmodstand, arbejdskampe, foreningerne til forsvar for de syge og EU-modstanden er dele af en fælles kamp, et fælles oprør. Man kan sige, at enheds- og folkefronten er summen af de kampe og bevægelser, der bevidst eller ubevidst udtrykker modstand mod kapitalismen og imperialismen.

Lisbet er medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) og aktiv i Folkebevægelsen mod EU.

Når man som menneske fortvivles og brænder af vrede over de uretfærdigheder, der overgår en, og i det hele taget over tilstanden i verden og i vores land:

Krigspolitikken. Nedslidte arbejdere, som tvinges til at arbejde, til de er 68 eller mere. Overgrebene mod de syge. Nedværdigelsen af det hastigt voksende antal fattige, som trykkes længere og længere ned. Situationen for flygtninge. Den fascistiske fare.

Så er der kun ét at gøre: Gå modstandens vej. Gå sammenholdets vej.

Mange af os mener, socialisme er det, der skal til for at standse fascisme, krig og nød.

Men vi har også en kamp nu og her, hver eneste dag.

I den kamp har vi hver især en plads i den fremvoksende folkefront.

Dér har alle, der yder modstand, en plads. Om det er den kæmpende arbejder, som måske er medlem af Socialdemokratiet, eller EU-modstanderen, der er medlem af Dansk Folkeparti.

Folkefronten er et kampfællesskab, en voksende bevidsthed om, at krigsmodstand, arbejdskampe, foreningerne til forsvar for de syge og EU-modstanden er dele af en fælles kamp, et fælles oprør.

Man kan sige, at enheds- og folkefronten er summen af de kampe og bevægelser, der bevidst eller ubevidst udtrykker modstand mod kapitalismen og

TEMA Varmt efterår 2016

imperialismen.

Arbejderklassens enhedsfront er kampen for at vinde flertallet af arbejderklassen på tværs af forskellige opfattelser, politisk bevidsthed og ståsted for en klassekamplinje. Folkefronten er en udvidelse af enhedsfronten til også at gælde andre klasser og lag i en fælles kamp for overordnede mål.

Arbejdet i fagforeninger og klubber er vigtige, også selvom de på topplan er klassesamarbejds-organisationer, fordi det er arbejderklassens grundlæggende organisering og omkring halvdelen af arbejderklassen fortsat er fagligt organiseret. Men at finde formerne for at arbejde med den voksende gruppe af uorganiserede og arbejdsløse er en lige så vigtig opgave i dag.

For at styrke udviklingen af arbejderklassens enhedsfront må vi lægge vægt på:

- Styrkelsen af arbejderklassens enhed såvel i den nuværende forsvarskamp mod nyliberalismen som mod krigsdeltagelse og fascisering. Den må omfatte hele arbejderklassen på tværs af grupper, organisering, nationalitet, køn og alder og omfatte gensidig solidaritet.

- Udviklingen af en konkret solidaritet mellem danske og udenlandske arbejdere på danske arbejdspladser uanset nationalitet, ansættelsesforhold og forskellige arbejdsgivere.

Folkefronten rummer hele bredden af den folkelige modstand, folk fra forskellige grupper i befolkningen.

Hvordan støtter vi hinanden og bygger en stærk modstandsfront op?

Bevægelserne skal fortsætte med at udvikle deres protester og propaganda, samtidig med at bevægelserne skal åbne sig for hinanden, skal bringe de andre sager ind, når der er en sammenhæng.

Et eksempel: EU-spørgsmålet må bringes ind i alle sammenhænge, fordi EU står bag nærmest alle statens reformer og nedskæringer.

Kampen mod NATO, mod krigspolitikken og mod nedskæringer er også spørgsmål, der er vigtige for EU-modstanden. Mere end nogensinde, nu hvor EU og NATO har svoret tættere samarbejde og EU satser meget kraftigt på et EU-militær.

Det vil være underligt at gå imod EU-militæret og dets krigseventyr uden også at gå imod NATOs.

Folkefronten styrkes, når de rigtige krav bliver stillet i centrum. De krav, der bringer bevægelsen videre, de krav, som på det aktuelle tidspunkt kan samle bredest muligt og flest muligt. Og når den rigtige forhandling, aftaler og kompromiser bliver gennemført mellem de aktuelt deltagende personer og grupper.

Hvor ser vi Folkefronten i dag?

Folkefronten var til stede på 1. maj på Den Røde Plads i år i Fælledparken. Her var boder og især talere og aktivi-

ster fra hele spektret af faglig kamp til social kamp, krigsmodstand osv. samlet.

Folkefronten vil også være til stede på Christiansborg den 4. oktober. Her vil arbejderklassen være repræsenteret, krigsmodstanden, modstanden mod fattigdom osv. Folkebevægelsen mod EU bør bestemt også være der.

At give de forskellige bevægelser tale-tid og plads er meget vigtigere end at give ordet til forskellige folketingspolitikere.

Folkebevægelsen mod EU er en del af kernen i Folkefronten i dag. Folkebevægelsen arbejder efter folkefrontens taktik.

Det samme gælder Tid til Fred og kampagnen Nej tak til nye kampfly.

Den stærkeste folkefront oplevede vi i Danmark med modstandskampen.

Det begyndte netop med unge arbejdere, som tog til Spanien for at kæmpe for frihed mod fascismen. Disse unge arbejdere sammen med andre herhjemme fra var bagefter kernen i modstandsbevægelsen sammen med intellektuelle og borgerlige grupper og enkeltpersoner.

Senere samledes en fælles stab, Frihedsrådet.

I Chile under Allende var det en folkefrontsregering, der kom til magten. Den blev tragisk nedkæmpet af det amerikanske styrede kup. Det kunne ske, bl.a. fordi den demokratisk valgte regering havde illusioner og ikke havde bevæbnet en folkehær, der kunne forsvare befolkningen og regeringen mod et militærkup.

Enhedslisten har ikke forståelse for Folkefrontstaktikkens nødvendighed. Det hænger sammen med Enhedslistens fokusering på arbejdet i Folketinget. Og med at partiet slet ikke ser det som et mål at ændre på samfundsmagten og få socialisme gennem at omstyrte kapitalismen. Partiet sætter altid sig selv først, laver partikampagne med Enhedslistens stempel og f.eks. sin egen underskriftsindsamling mod kampfly.

Og nu med egen opstilling til EU-parlamentet i stedet for at indgå i den fælles front mod EU.

Enhedslisten laver helst sine egne demonstrationer om forskellige spørgsmål frem for at udføre det store, krævende med dødnødvendige arbejde med at samle alle, der allerede er aktive eller kan blive aktive i den konkrete sag.

Trotskyer gennem tiden har været og er arge modstandere af folkefrontstaktikken. F.eks. i frihedskampen i Spanien, og i mange sammenhænge i bevægelserne herhjemme. Således støtter de heller ikke Folkebevægelsen mod EU.

Deres modstand begrundes med, at folkefronten er klassesamarbejde.

Så er der os, kommunisterne.

Har kommunisterne en bagtanke med at arbejde for folkefronten?

Vi har de bagtanker, som alle medkæmpere i fronten har: forsvar for levevilkår, kamp mod krig, retfærdighed og en bedre verden. Det brænder vi for, det er derfor, vi er blevet kommunister.

Vi vil altid arbejde for størst mulig fremgang for fronten.

Derfor ønsker vi også at bringe de erfaringer, vi har – om udviklingen af det kapitalistiske samfund, om imperialismen – ind i fronten.

Vi, men også andre gode kræfter, har en opgave med at stille forslag om, hvad de rigtige krav er at rejse lige nu. Hvilke spørgsmål er nøglespørgsmål?

Det kan f.eks. være at sætte spørgsmålet om Danmark ud af NATO på dagsordenen igen.

Det kommunistiske parti selv har en løbende og vigtig diskussion om ikke at drukne i fronten. Vi skal altid også prioritere det partimæssige arbejde, den partimæssige propaganda og organisering.

Vi skal hele tiden drøfte, hvilke der er de rigtige krav at rejse, uden at blive opportuniste og uden at lave rådne kompromiser.

APK mener jo ikke, man på nogen måde kan tøjle eller stække kapitalismen. Se bare reaktionerne på Brexit! Tænk, om det havde været en folkefrontsregering, der havde fået flertal! Ramaskrigene havde sprængt alle rammer, og de var blevet fulgt af økonomiske og militære interventioner.

På et tidspunkt, hvor situationen er skærpet til det yderste, til det ubærlige, vil hovedparten af folkefronten se det som en nødvendighed at gå med arbejderklassen og det kommunistiske parti i kampen for et socialistisk samfund.

Oplæg holdt på APK's Rødt og revolutionært sommertræf 2016.

Brexit – de store perspektiver og muligheder

Af Jesper Morville, medlem af Folkebevægelsen mod EU's landsledelse og internationale udvalg

Oplæg om Brexit ved APKs sommertræf i Nyborg 29. juli 2016

Flertallet for Brexit kom fra et bredt politisk spektrum, fra UKIP til kommunister og en samarbejdende Leave-kampagne. Først og fremmest havde det sin basis blandt arbejderne og i de fattige områder af landet. Jesper Morville beskriver baggrunden og de store perspektiver den britiske udmeldelse har – også for EU-modstandens muligheder i Danmark. Første skridt er en stærk underskriftsindsamling med kravet om en dansk folkeafstemning om at forlade EU og at få udbredt debatten om alternativet – et Danmark fri af EU

Hvem stod bag flertallet for at forlade EU?

De fleste af de store medier i såvel Storbritannien som i Danmark og andre europæiske lande har udråbt resultatet af den britiske afstemning om EU-medlemskabet den 23. juni som en sejr for højrefløjen. Det er lige så usandt som de samme hjemlige mediers udråben af Dansk Folkeparti som ”sejrherreren” ved vores afstemning om retsforbeholdet i december. DF har trods alt ikke 53% af vælgerne bag sig!

Hos de to store, dybt splittede partier, var det lidt over halvdelen af de konservative vælgere, der stemte for at forlade EU og lidt under halvdelen af Labours vælgere; af de mindre partier stemte de fleste medlemmer af det højreorienterede UKIP for at forlade, mens store mindretal hos det liberale parti og De Grønne – begge officielt EU-tilhængerpartier – også stemte for at forlade Unionen.

Og ser man på den geografiske fordeling af hhv. remain- og leave-stemmer, er de største flertal for at forlade EU helt klart i de fattige distrikter med traditionelt labour-flertal: i det nordøstlige England og i industriområderne i Vestengland. I centrum af byer som Liverpool og Newcastle, hvor huspri-

serne er tårnhøje, at kun de rigeste har råd til at bo der, var der dog flertal for at forblive, mens ”leave”-stemmerne hentedes i alle områderne udenfor bycentre.

Det fortæller lidt om, at ”leave”-stemmerne kom fra et bredt politisk spektrum, og at de alle, fra UKIP til det store labour-mindretal og kommunistiske stemmer, var nødvendige for det endelige resultat. Det understreges også af, at det lykkedes for mange af disse grupperinger, med vidt forskellige udgangspunkter, at arbejde sammen i tværpolitiske netværk uden at bruge kræfterne på de interne uoverensstemmelser; noget, der ikke er hverdagskost i Storbritannien.

Hvad handlede debatten om?

Ser man igen på de store EU-begejstrede medier, er det indvandrerfrygt og racisme, der var det absolutte hovedemne i valgkampen. Franz Krejbjerg og jeg havde glæden, sammen med Lave Broch fra Folkebevægelsen, at være i England et par gange under valgkampen og tage pulsen på den. Og vi kan trygt afvise det medie billede!

Det er sandt, at indvandring var et vigtigt tema i valgkampen. Det er ikke så mærkeligt i et land med over en million indvandrere årligt. Den fejl, mange

medier begår, er at tage det for givet, at debat om indvandring er lig med en fjendtlig holdning til indvandrere. Der var indvandrerfjendske grupper blandt de, der ønskede, at Storbritannien skulle forlade EU. Dem mærkede vi dog ikke noget til under vores turné. Men vi mødtes med mange, ikke mindst fra de EU-kritiske fagforeninger og fra De Grønne, for hvem den debat drejede sig om at bekæmpe social dumping og sikre, at arbejdskraft fra andre lande fik samme vilkår som britiske arbejdere.

Det britiske LO, TUC, var for forbliven i Unionen. Hovedårsagen til det, fik vi at vide, var daværende EU-kommissionsformand Jacques Delors’ evne til, under de dystre Margaret Thatcher-år, at ”sælge” EU’s nye ”sociale charter”, der senere blev indskrevet i Amsterdam-traktaten, som et positivt alternativ og ”sikkerhedsnet” sammenlignet med hendes angreb på alle sociale rettigheder. Men en håndfuld mindre fagforeninger, især transportarbejderne og andre, der allerede har mærket effekten af EU’s privatiseringskrav (privatiseringen af bl.a. jernbanedriften) kunne i deres kampagne henvise til Laval- og Viking-sagerne, hvor EU-domstolen i praksis har forbudt fagforeninger at aktionere for, at udenlandske kolleger får samme løn- og arbejdsvilkår, som de selv har tilkæmpet sig. For dem hænger kampen for en anstændig behandling arbejdskraften – også indvandrere – nøje sammen med at komme ud af EU og genvinde kontrollen over egne vilkår. De har af erfaring lært, at EU aldrig kan reformeres i social retning, men tværtimod står som garant for neoliberal nedskærings- og privatiseringspolitik, som ingen faglige aktioner får lov til at anfægte.

Det understreges bl.a. i en folder fra TUA EU, Trade Unionists Against the EU, der også fastslår: ”No to EU Rail Privatisation – vote to leave the EU”.

I flere faglige kredse var debatten om TTIP også en øjenåbner, der havde

gjort dem mere EU-kritiske. Det fagforeningsbaserede EU-modstandernetværk CAEF, Campaign against Euro Federalism, havde som en del af deres kampagne udarbejdet en glimrende lille pjece: ”Stop TTIP”. At Storbritannien nu pr. definition ikke bliver en del af TTIP er et væsentligt aspekt af afstemningsresultatet. Forhåbentlig kan det endegyldigt afspore forhandlingerne!

Flere af disse faglige og labour-netværk, der arbejdede for en udmeldelse, arbejde sammen, og var også i fællesskab tilknyttet andre tværpolitiske netværk. Det største, Vote Leave, take control, anslog også anti-privatiseringstøner i en folder: ”Red vores offentlige sundhedsvæsen – beskyt dit lokale hospital”. Den stillede spørgsmålet: ”Hvad er sikrest – at stemme for fortsat at sende millioner af Pund til EU hver uge, eller at stemme for at bruge pengene på det, vi selv vil prioritere, som vores offentlige sundhedsvæsen og Kræftens bekæmpelse?” Også her talte mange, læger og sygeplejersker, af egne bitre erfaringer med EU’s privatiseringskrav.

For mange af de, der stemte for at forlade EU, var der således en nøje sammenhæng mellem at genvinde demokratisk kontrol med landets styre og bruge den til at sikre fælles goder: et velfungerende offentligt sundhedsvæsen og beskyttelse af faglige rettigheder.

Det globale aspekt var i høj grad også med i leave-kampagnen. Det faglige materiale angreb Fort Europa, ligesom materiale fra de grønne EU-modstandere, Green Leaves gjorde (ikke at forveksle med den populære sang Greensleeves). Det tidligere medlem for De Grønne i Londons bystyre og nuværende medlem af Overhuset i Parlamentet, Jenny Jones (der også har modtaget Folkebevægelsens Træskopris) fastslår i sit kampagnemateriale, at ”EU kan kun blive en endnu mere anti-demokratisk, anti-økologisk, pro-vækst, pro-big business centraliseret organisation”, og uddyber, at ”EU bliver en diktatorisk gennemtvinger af nedskæringer og dereguleringer, der ikke tager hensyn til konsekvenserne for almindelige menneskers og for vores planet, og som vil

afspore enhver folkevalgt regering, der vover at modsætte sig den neoliberale ideologi”.

Dette er vist eksempler nok til at påvise, at valgkampen var alt andet end en omgang højreorienteret, indvandrerfjendsk propaganda.

Om reaktionerne på afstemningsresultatet

De ekstremt arrogante udtalelser fra de to forhenværende udenrigsministre Uffe Ellemann og Mogens Lykketoft om, at folk er for dumme til at kunne tage stilling til EU-spørgsmål, er dårligt nok en kommentar værd. Det var dog fornøjeligt at læse, at vores tidligere EU-parlamentsmedlem Ib Christensen, tillod sig at spørge dem om, hvad man så skulle mene om de skvadderhoveder, der stemte os ind i EF i 1972 og godtog EF-pakken i 1986?

TEMA Varmt efterår 2016

Mere interessant er andre ledende politikeres forsøg på at ”fortolke” og ”forstå” den stigende EU-modstand i alle lande – og derved undgå flere folkeafstemninger, fordi de nok skal give folk et EU, de kan være glade for! Den nuværende udenrigsminister, Kristian Jensen, gjorde sig allerede inden den britiske afstemning klog ved at sige, at ”Hvis det europæiske samarbejde skal overleve og genvinde sin folkelige opbakning, er der brug for en beskæring af EU. Enhver havemand vil sige, at engang imellem skal buskadset beskæres for at kunne gro og være stærkt. ... Der skal være mindre indblanding i landenes sociale systemer og mindre indblanding i landenes kulturelle forhold og mere respekt for, at landene selv kan vælge deres vej.” (Berlingske Politiko 23. april 2016)

Dagen efter den britiske afstemning medgav Lars Løkke, at ”i befolkningerne eksisterer der en skepsis mod EU. Det må vi som beslutningstagere i EU tage meget alvorligt. Det kræver

en ekstraordinær indsats at genvinde borgernes tillid og opbakning til det europæiske samarbejde. EU skal fokusere på de store problemer, som optager Europas befolkninger, men holde sig fra områder, hvor medlemsstaterne kan gøre det bedre selv. ... Vi har ikke været gode nok til at forklare fordelene”, slutter han. (Politiken 24. juni 2016)

Ved disse lejligheder nævnte ingen af vores ledende regeringsmedlemmer, at det, David Cameron bad de britiske vælgere om at sige ja til, netop var en aftale, han havde indgået i Bruxelles om at føre magt tilbage til medlemslandene og begrænse EU’s magt! At de områder, hvor han havde fået grønt lys til at lade London bestemme mere, mest handlede om sociale forringelser, især for borgere fra andre EU-lande, er noget andet. Det vigtige er, at vælgerflertallet ikke troede en døjt på, at man kunne forhandle sig frem til et ”slanke” og mere demokratisk EU. De vidste, at hvis man ville tilbageerobre sin demokratiske indflydelse, kan det kun ske ved at sige farvel til Unionen.

Situationen i Danmark

Det skal vi huske, når det forhåbentlig lykkes os at få en tilsvarende folkeafstemning om selve medlemskabet her i Danmark. Hvis det lykkes, vil Folketingets ja-flertal utvivlsomt også komme hjem fra Bruxelles med en aftale, der gør EU ”meget mindre centralistisk”. De engelske vælgere har vist, hvor meget tillid, man bør have til den slags løfter.

Men får vi sådan en folkeafstemning?

Folkebevægelsen har som bekendt, på vores hjemmeside og på gader og stræder, samlet underskrifter til fordel for den siden vores landsmøde i marts; en underskriftsindsamling, rigtig mange af jer også har knoklet for. I de sidste uger op til den britiske afstemning kunne man mærke, at flere og flere folk var blevet opmærksomme på, at det altså kunne lade sig gøre at vælge mellem at forblive i eller forlade Unionen. Og antallet af underskrifter steg hurtigt. Men der kræves selvsagt mere end det.

Enhedslisten har bakket op om idéen

og har nu nævnt grundlovsdag 2017 som en god dato for en afstemning. DF støttede ikke på nogen måde kampagnen. Men efter resultatet af den britiske afstemning har de vist til dels ændret signaler.

Men vi må selvsagt også have en kampagneplan klar til den dag, afstemningen eventuelt kommer. I Folkebevægelsen fortsætter vi underskriftsindsamlingen for øget kraft; men vi ser også på, hvilke alternativer, det vil være nødvendigt at præsentere, hvis vi skal overbevise et flertal af vælgerne i dette land om, at der er en verden udenfor EU, og at den verden kan være meget meget bedre end et fortsat medlemskab af Unionen. Vi må håbe og give de bidrag, vi nu kan, til at Storbritannien får en fornuftig udtrædelsesaftale og eventuelt genindtræder i EFTA.

Både den islandske og schweiziske regering har udtalt sig positivt i den retning, mens den norske regering er mere skeptisk. For Danmarks vedkommende har flere opinionsundersøgelser vist, at hvis valget står mellem et styrket nordisk samarbejde, hvor de nordiske

lande i fællesskab kan indgå samhandelsaftaler med såvel EU som med alle andre relevante lande, og en forbliven i EU, vil et flertal vælge at forlade Unionen. Og FN, Europarådet og mange andre samarbejdsorganer bør også styrkes – frem for at EU som en anden gøgeunge smider dem ud af reden.

Det er nyt og lidt spændende, at det nu er os, der er i offensiven, og at der for alvor kan konkretiseres alternativer til EU. Men slaget er langt fra vundet. Der er meget, vi først skal forsvare os imod.

og vi har brug for alle gode kræfter og samarbejdspartnere!

Den 25. august kl. 17-19.30 afholder Folkebevægelsen således i samarbejde med Afrika Kontakt, 3F København og Aalborg og 3F BJMF en konference om TTIP, TISA og CETA i landstingssalen på Christiansborg. Vores egen Rina Kari, Dennis Kristensen fra FOA, Ole Tange fra PROSA og mange flere medvirker. Man skal tilmelde sig og kan gøre det på Folkebevægelsens hjemmeside: Den debat er ikke blevet mindre aktuel efter Brexit.

Og den 29. oktober planlægger Folkebevægelsens alternativudvalg en konference i Odense om netop alternativer til EU. Forslag til temaer og oplægsholdere er velkomne.

Jeg håber se jer ved begge lejligheder.

Brexit var en modig og særdeles perspektivrig beslutning, der åbner mange muligheder. Som alle muligheder kan de bruges – og misbruges. Hvis vi står sammen, kan vi bruge de muligheder, det åbner, til noget rigtig positivt!

Danskerne begynder at handle – se skriften på væggen inde på borgen!!

Af Lisbeth Sand, Formand for Folkebevægelsen for social retfærdighed

Så kom dagen hvor flere medier kunne fortælle hvad vi er mange der ved. Folk er begyndt at handle på den fattigdomsregeringen vil indføre. Mediebilledet er fyldt at historier, og en forsker fortæller at det fænomen kommer vi til at se meget mere til. Vi er begyndt at presse opad i systemet. Vi udøver civil ulydighed i humanismens navn og de folkevalgte kommer til at se nye vinde hvis de vil høste vores stemmer.

I folkebevægelsen for social retfærdighed er vi meget glade over denne udvikling, for vi ser det som et udtryk for, at danskerne har fået nok nu. Nu gider de ikke længere se på at folk bliver udsat for hetz fra diverse politikere.

I flere år har folk som er blevet marginaliseret af politikerne været frustrerede og kede af at de raske fra middelklassen ikke har reageret på, at helt almindelige mennesker som er blevet

**TEMA Varmt efterår
2016**

syge bliver mishandlet i et system som ødelægger familierne.

Guderne skal vide det har været spredt fægtning med mange undskyldninger for hvorfor man ikke gør noget. Rundt

op i landet har syge og andre grupper i samfundet forsøgt at lave demoer, event og happenings, uden det rigtigt er lykkedes at komme igennem til medier og politikerne.

Frustrationerne og bitterheden har været stor, fordi retorikken mod marginaliserede, er rå og uforsonlig.

-Få dig et job, du har da råd til at have bil, ingen sulter i Danmark, tøm en skraldespand i Netto hvis du er så fattig.

Ordene har været mange, sårende og hårde. Det har taget håbet fra dem der har været rettet imod, hvilket også var en grund til at folk ikke deltog i events.

Man skammede sig. Man skammede sig rigtigt meget. Og det blev middelklassen jo ikke ligefrem klogere på fattigdom af.

I Flere år var der ikke en eneste organisation som reagerede på det. Det er ved at ændre sig nu. Med kontant-hjælpsloft, 225 timers regel og udsigt til 30.000 fattige børn og deres familier som har udsigt til at blive sat på gaden, fordi de ikke kan betale husleje længe, er organisationerne begyndt at reagere. De har fået øje på retorikken og siger fra på deres medlemmers vegne. De advarer skarpt imod hvad der er ved at ske, og med dem får middelklassen også øjnene op for at det kan ramme dem selv.

Derfor opstår der nu et fænomen som startede med Venligboerne. Man begynder simpelthen at lave grupper på Facebook, hvor man hjælper hinanden. Politikerne har reageret ved at man ulovliggør den form for humanisme. Man har indført i loven, at man er menneskesmugler hvis man giver en flygtning et lift.

Man er pludselig samboende og skal forsørge en sambo som man bare delte lejlighed med. Man har gjort det muligt at straffe folk for at modtage hjælp. Man bliver trukket i hjælp, og den som hjælper er pludselig blevet forsørger. Det er så forvirrende, at folk debatterer dette heftigt. For det kan jo ikke passe.

Men fakta er, at der er lagt op til at kommunerne får større mulighed for at anse folk som gensidige forsørgere selv om man ikke har samme bopæl.

Folk insisterer på at hjælpe hinanden. Og flere og flere leverer hjælp til andre på en ligeværdig måde, og for at kommunerne ikke skal opdage det, lader man stråmænd bede om hjælpen, så man ikke bliver straffet.

I Folkebevægelsen for social retfærdighed tror vi på, at vi kommer til at se politikere ved håndvasken meget snart. Allerede nu har et par stykker været ude og sige det ikke var meningen. Men der er plads til mange flere.

Vi mener at vi i disse måneder oplever en revolution ikke en af dem med våben og vold som vi ser i andre lande. NÆÆ vores revolution er på bedste danske stil en befolkning, der sammen fortæller magthaverne hvordan de vil have det.

Vi danskere har ikke haft ry for at lave voldelige revolutioner, vores stil er det stille fællesskab, hvor vi begynder at handle på uretfærdigheder. Under krigen var det modstandsbevægelsen, senere var det kvinder som forlangte at blive taget alvorligt. Denne gang er det kampen om vores fællesskab vi er i gang med.

Vi danskere kan nemlig godt. Vi vil vores velfærd. Vi vil vores fællesskab og lighed. Vi vil vores demokrati.

Det vi IKKE vil er politikere der lyver, snyder og udhuler demokratiet og dermed fællesskabet. Vi er i gang med at vise de folkevalgte at nu skal piben have en anden lyd. I Danmark vil vi ikke se børn sulte på gaden. Vi vil ikke se folk være desperate fordi de skal vælge mellem medicin og mad. Vi er begyndt at presse opad i systemet. Vi udøver civil ulydighed i humanismens navn og de folkevalgte kommer til at se nye vinde hvis de vil høste vores stemmer.

For ligesom fascisme smitter fordi folk

føler afmagt og vrede, så smitter humanisme også. Den glæde folk føler ved at tage handling og gøre den gode forskel breder sig langsomt og sikkert i befolkningen, fordi man pludselig ser en vej ud af det. og det kommer til at VÆLTE de politikere som i længere tid og hetzet på de syge og ledige.

Disse nye grupper bliver folkets mulighed for at sige fra, og på meget kort tid er de blevet store og er i fuld gang med at gøre livet nemmere for hinanden. Nye fællesskaber opstår og civil ulydighed opstår.

Vi danskere kan udmærket se, at det er et sygt samfund hvor humanisme er blevet et skældsord på linje med dumhed. Hvor hjælp til børn og voksne som flygter fra bomber bliver straffet som menneskesmuglere.

Hvor man bruger milliarder til kontrol af befolkningen og bombeffly i stedet for at bruge dem på mad til de 30.000 børn der kommer til at leve i fattigdom. Hvor man skal have stråmand for at bede om hjælp fordi kommunerne sidder og kontrollerer facebook for at spare nogle håndører.

Se skriften på væggen derinde på borgeren.

Vi har fået nok DET ER SLUT !!!

Tyrkiets Arbejderparti/EMEP:

Kupforsøget var en kontrarevolution i kontrarevolutionen

Den tyrkiske præsident Erdogan har beordret foreløbig tre måneders undtagelsestilstand, mens der gennemføres en altomfattende udrensning i statsapparatet, undervisningssektoren, medier osv. efter det mislykkede kupforsøg. Formålet er klar at skabe 'én mands og ét partis' diktatur. Arbejderpartiet/EMEP betegner kupforsøget som en kontrarevolutionær reaktion på Erdogans og AKP's kontrarevolutionære kurs og opfordrer til kamp mod det ny diktatur, der er ved at blive etableret.

Om natten den 15. juli var Tyrkiet vidne til, at soldater i to store byer overtog nogle kritiske positioner. Kupmagerne indtog de tyrkiske væbnede styrkers generalstabs hovedkvarter og gendarmeriets centralkommando, en militær flybase og Atatürk-lufthavnen i Istanbul. De øverste befalingshavende i de væbnede styrker blev tilbageholdt. Kampfly fløj lavt over nogle byer og bombede senere sammen med helikoptere bestemte mål, herunder den tyrkiske parlamentsbygning og omegnen af generalstabens og specialstyrkernes hovedkvarterer.

Uden tilstrækkelig forberedelse og styrke var kupmagerne, der måske af omstændighederne var tvunget til at handle, og måske blev overgivet af dele af de væbnede styrker, i løbet af nogle få timer nået til et dødt punkt.

For det første kunne de ikke vinde over folket og dets organiserede del. Dette kup blev ikke støttet af nogen, ikke af en organiseret kraft som et politisk parti eller en fagforening. De fire politiske partier i parlamentet udsendte en fælles erklæring imod kupforsøget.

For det andet kunne de sammensvorne ikke få de vigtigste af de væbnede styrkers tropper over på deres side. De blev konfronteret af politiet og specialstyrkerne, der direkte kontrolleres af regeringen og tæller hundredtusinder. Islamistiske politiske aktivister, indbefattet jihadistister, viste deres høje

organiseringsgrad ved at konfrontere dem hånd i hånd med politiet. De fulgte opfordringen fra præsidenten, som kupmagerne ikke indfangede, om 'at gå på gaden'. Et stadigt voksende antal AKP-støtter samt folk fra de dele af befolkningen, som insisterer på demokrati, fyldte også gaderne i trods mod kuppet.

I et land, som har været udsat for hen imod ti kup, hvoraf de eneste vellykkede er dem, som er blevet bakket op af USA, kunne kupmagerne ikke sikre sig USA's åbne støtte på trods af dets tvetydige holdning i starten.

Så det lykkedes ikke for dem.

Kupforsøg og undtagelsestilstand

Hvad der imidlertid ikke kan diskuteres, er, at det er den siddende AKP-regering og præsident Erdogan – som udvikler et enmandsvælde – og deres linje såvel i indenrigspolitikken som udenrigspolitikken, som har trukket Tyrkiet hen imod sådanne begivenheder som dette kup.

Faktisk var det AKP's og Erdogans primære påstand ved folkeafstemningen om forfatningen i 2010, at de 'gjorde regnskabet op med kupforfatningen' fra 1980, og at 'det vil være slut med kup i Tyrkiet'! Dette er ikke sket. Ikke bare blev 'regnskabet aldrig gjort op' med kupforfatningen, men tværtimod er alle de skridt, der er foretaget siden,

blevet gjort med henblik på at ødelægge landets i forvejen svage institutioner og friheder.

Kort efter han var valgt som præsident, proklamerede Erdogan et de facto regimeskifte, erklærede, at det parlamentariske system er 'stillet på pause', og tog skridt i den retning.

Den udøvende magt blev styrket gennem 'Loven om indre sikkerhed', som tildelte politiet og guvernørerne på regions- og provinsniveau ekstraordinære beføjelser. I den krig, som føres i de kurdiske byer, beskyttes de væbnede styrker, ved at de er blevet givet immunitet. Soldater kan ikke retsforfølges uden premierministerens samtykke.

Lovgivningen er blevet underordnet den udøvende magt. Med oppustningen af 'den nationale vilje', med fokus på stemmeafgivning mere end på demokratiske rettigheder og friheder, og endelig med ophævelsen af parlamentsmedlemmers immunitet, er dette blevet udviklet til et punkt, hvor man befrier sig for uønskede parlamentarikere. At 'den nationale vilje' betyder én mands enevældige beslutninger, blev demonstreret af, at valget den 7. juni 2015, som sagde Nej til enmands-diktatur, er blevet omstødt.

Ved anstiftelse af krig mod kurderne, som har fået den nationale chauvinisme til at flamme op, blev landet trukket ind i krig og kaos og blev påtvunget valget den 1. november.

Lovgivningen er blevet underlagt den udøvende magt med 'særdomstole',

påståede kupmagere med forskellige identiteter, med dommernes og anklagerens øverste råd, som mest består af udpegede medlemmer. En tredjedel af dommerne og anklagerne er blevet afsat. Før kupforsøget blev det meddelt, at med undtagelse af højesteretspræsidenten og statsrådets juridiske chef ville alle medlemmer af de to institutioner blive udpeget af den udøvende magt, selvom ingen anklager eller domstol har nogen bemyndigelse dertil. Kupforsøget foranledigede allerede første dag at over 2700 dommere og andet retspersonale blev tilbageholdt.

Pressefriheden er næsten totalt udryddet. Ytringsfriheden og ikke mindst retten til at tænke frit og til at holde møder og organisere demonstrationer er blev umuliggjort. Især demonstrationer 1. maj, og tilmed retten for det største oppositionsparti til at afholde møder, bliver nægtet. Under krigsforhold sker forsvar for freden med risiko for ens eksistens. Et eksempel er fyringerne og fængslingerne af akademikere, som underskrev en fredsappel (vedr. krigen mod kurderne, o.a.). Det er nu meddelt, at valgte lokalregeringer vil blive afsat og erstattet med vilkårlige udnævnelser.

Påstanden om, at man vil 'fjerne sporene fra kuppet', var ikke andet end et slør over, at der indføres vilkårlige love for et enmands- og etparti-diktatur, der gør enhver snak om retsstat meningsløs. Denne indenrigspolitiske kurs gennemføres med en fornyet alliance med soldater fra Ergenekon. (Ergenekon er en hemmelig højernationalistisk sekulær organisation, som har opereret som en slags tyrkiske Gladio, herunder med snigmord. Medlemmer af organisationen er tidligere blevet stillet for retten af Erdogan, o.a.). Det sker i 'terrorbekæmpelsens' navn i stedet for 'fredsprocessen', med et forbud mod protester på gaderne og med en konflikt og en krig, der jævner kurdiske byer, som er belejret med tanks og kanoner, med jorden.

Krigspolitikken, som har dræbt tusinder og har fjernet demokratiske rettigheder og friheder, tvinger og har tvunget landet ud i en situation, hvor det ikke kan

regeres som under normale omstændigheder. Særlig har den øgede brug af våben og væbnet magt medført en øget indflydelse fra militærfolk i landets administration. At dette har spillet en rolle i at gøre landet mere modtageligt for kupforsøg, kan ikke benægtes.

En tilsvarende politik er fremmet i udenrigspolitikken, hvor krigspolitik skal tjene ny-ottomansk ekspansio-

nisme (en drøm om at nyskabe et ottomansk imperium, o.a.).

Utilfredsheden med denne kurs sammen med de herskede kræfters søgen efter alternativer er forståelig og har bevirket, at forholdet til amerikansk udenrigspolitik er blevet disharmonisk og umuliggjort efter den russiske intervention i Syrien. I sammenhæng med et kurdiske spørgsmål har snakken om 'røde linjer' i Syrien mistet al mening (Obamas 'advarsel' til Assad-regimet i 2012 om ikke at overskride en 'rød linje' i forhold til brugen af kemiske våben, o.a.).

Tyrkiets Arbejderparti EMEP: Hverken militærkup eller enmands- og etparti diktatur

Folkets valg står ikke mellem et militærkup og et enmands- og etparti-diktatur. Svaret er at forsvar af de demokratiske rettigheder og politisk frihed: Kampen for et folkets demokrati. Det siger Selma Gürkan, forkvinde for EMEP, i denne vigtige udtalelse om militærkuppet

Det sædvanlige politiske landskab i Tyrkiet vrimer med hyppige kupforsøg og med vellykkede militærkup. Deres omkostninger har altid været utallige døde, tortur, forfølgelse og endnu voldsommere angreb på rettigheder og friheder.

Der er intet nyt i forsøgene på at drukne de undertrykte og udbyttede folks appeller om demokrati og frihed med militærkup og efterfølgende påtvungen politik.

Militærkup er ikke og kan aldrig være modgiften til den enmands- og etparti-politik, som Tayyip Erdogan og AKP-regeringen nu gennemfører. Desuden vil sådanne forsøg blive udnyttet som grundlag for en hurtigere og mere voldelig gennemførelse af denne politik.

Erdogan og AKP-regeringen, som har appelleret til deres støtter om at gå på gaden 'imod kupmagerne' vil forsøge at udnytte denne situation til at rette

op på deres ramponerede image – som er et resultat af en opportunistisk og usammenhængende inden- og udenrigspolitik – og nå deres reaktionære og fascistiske mål.

De scener, der er set i forbindelse med kupforsøget, med løftede savblade og sværd i en konfrontatorisk holdning, som påmindelse om IS (Islamisk Stat), er indikationer på, at dette er ved at ske.

Det er klart, at alle Tyrkiets borgere fra forskellige nationaliteter og trosretninger, som bliver presset ind i en stilling mellem en klippe og en stengrund, ikke kan stilles over for et valg alene mellem et militærkup og et enmands- og etpartis-diktatur.

Det eneste valg og vejen til folkets befrielse er skabelsen af et Tyrkiet, som er virkelig sekulært og demokratisk.

Vejen ud af denne anti-demokratiske belejring er forsvaret af demokratiske rettigheder og friheder. Løsningen er kampen for et folkets demokrati.

Selma Gürkan

Forkvinde for Tyrkiets Arbejderparti
EMEP

17. juli 2016

Det har tvunget AKP til at ændre politik. En politisk linje for at normalisere forholdet til Israel og Rusland bliver nu fulgt. Men sammenbruddet for de hidtidige udenrigspolitiske målsætninger – knyttet til krigspolitikken – førte til militærets indflydelse på udenrigspolitikken og fremprovokerede militær foretagsomhed og en konflikt mellem fraktioner i de herskende kredse.

Derudover førte de skridt, der blev taget til at forene de herskende klasser gennem en overgang til et enmands- og etparti-diktatur, til utilfredshed og bitterhed blandt reaktionære kræfter. Straffe for skatteunddragelser og udelukkelse fra budgivning på lukrative regeringsprojekter, som blev gennemført for at 'vinde' også traditionelle monopolkapitalistiske grupper, er nogle af disse skridt.

Meget alvorlige sanktioner ramte Gülen-bevægelsen, som var allieret med AKP siden dens stiftelse, men hvor det kom til et brud i forbindelse med korrupsionsundersøgelserne 17-25. november 2013. Denne bevægelse er ikke bare islamistisk, men også en stor pengefond. Med dens bank- og investeringselskaber, landets største mineselskab og udstrakte investeringer i medier og uddannelsessektoren, og i kraft af alliancen med AKP, har denne gruppe gennemtrængt det meste af statsapparatet, især inden for politiet, retsvæsenet og de væbnede styrker.

Efter den 25. november 2013 blev denne gruppe stemplet som en 'terrororganisation', dets banker og mineselskab beslaglagt, medier og uddannelsesinstitutioner blev lukket, selskaber og medlemmer bragt for domstole og fængslet. Efter udrensningen i retsvæsen og politi og i forbindelse med, at nyudnævnelser og forfremmelser i de væbnede styrker skal finde sted i slutningen af august i år, var undersøgelser, arrestationer og retsforfølgelse af medlemmer af denne gruppe allerede påbegyndt.

Dette var 'det sidste strå'. De organiserede kræfter i denne gruppe og i andre utilfredse grupper kastede sig ud i et kupforsøg, idet de var klar over, at

udrensningslisterne fandtes. I stedet for at blive afskediget og fængslet var de på en vis måde tvunget ud i det. Dette fejlslagne kupforsøg har ført til et opgør blandt de herskende reaktionære.

Det er ubestrideligt, at kuppet med dets først proklamerede militære undtagelsestilstand og forbud ville fremme reaktionen i både inden- og udenrigspolitik, og det var derfor vigtigt, at det blev slået tilbage. Det er imidlertid klart, at kuppet har styrket AKP's reaktionære politik for 'én mand og ét parti'. Præsident Erdogan kaldte kupforsøget 'en guds gave' og erklærede, at det gav ham 'en chance for at rense ud i militæret'. Kupforsøget afslørede politiets islamistiske ideologiske forankring og eksistensen af en militant hemmelig organisation, der spillede en væsentlig rolle i at slå kuppet ned efter Erdogans appel. Det styrkede også AKP's organiserede basis i befolkningen.

Der er nu påbegyndt en ekstrem 'udrensning' af dommere og sagførere ud over politiet og hæren under påskud af en hurtig 'udrensning af kupmagere'. Det er klart, at dette har til formål og vil tjene til at skabe en statsmekanisme, som kun følger én mands ordrer.

AKP-regeringen er allerede begyndt at legitimere dette under påskud af at slå ned på den afslørede 'Gülen- terrorisme', hvis målsætninger den vil inddæmme, og af at slå ned på kupmagerne. Dette bruges som en katalysator for at forene befolkningen – begyndende med den borgerlige opposition – omkring dets egne mål.

Vort parti, EMEP, var klare modstandere af kuppet. Partiet advarer alle om, at kuppets nederlag i sig selv ikke nødvendigvis betyder 'demokratiets sejr', og at demokratiet med dets rettigheder og friheder kun kan vindes i en svær kamp.

Vi appellerer til alle om at gå ind i kampen for at forhindre én mands og ét partis diktatur.

EMEP er medlem af Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer (CIPOML).

Eric Skytte fra Odense, medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne/APK-Odense, er gået bort efter længere tids sygdom i en alder af 75 år.

Den kommunistiske bevægelse og arbejderklassen har mistet en bundsolid kammerat, som igennem sit lange uselviske virke vandt stor respekt overalt, hvor han kom. Han har sat varme solidariske aftryk, båret frem af optimisme, uegennytte, kontanthed og holden fast i sine idealer, der byggede på klassebevidsthed og en klippefast holdning til behovet for et helt nyt solidarisk samfund uden udbytning – det socialistiske samfund.

Eric var oprindelig uddannet kommis, men hele hans arbejdsliv var som engageret ufaglært tekstilarbejder. På Nordisk Tekstil i Odense fik han arbejde som ufaglært tekstilarbejder og vandt hurtigt sine arbejdskammeraters respekt. Han valgtes som deres tillidsmand i rigtig mange år, indtil fabrikken lukkede, hvorefter han fortsatte arbejdet på en række andre tekstilvirksomheder. Senere, som arbejdsløs, var Eric stadig aktiv og meget ledende i det faglige arbejdsløshedsarbejde under Grafisk Forbund/HK, men også beboerarbejdet havde Erics opmærksomhed.

Eric var en glad kommunist, som forstod at forbinde kampen i hverdagen med de store mål.

Han var på ingen måde nogen 'betonkommunist', som modstandere ynder at

Eric Skytte 1941-2016

Mindeord: Eric var med til det sidste

påhæfte principfasthed og det at nægte at sælge ud af sine idealer. Han var en varm person, der behandlede alle ens, det modsatte af udenomssnak eller eftersnak. Eric var en person med stor interesse for andre og med en forkærlighed for klassisk musik.

I arbejdet på kommunistisk samling efter murens fald, hvor vi mødte Eric – dengang organiseret i KPID – var han med til at fastholde de kommunistiske principper, og han faldt aldrig for illusionen om at kunne opnå socialisme med fagtoppene som frontfigurer. Eric forbandt på bedste vis principperne med det vigtige daglige arbejde i fagforeningerne.

Tilbage i erindringen i denne kamp står Erics respekt for den gamle hæderkronede og principfaste kommunist Carl Madsen. Som Eric udtalte det: ”Vi skulle have lyttet mere til Carl Madsen i min tid i DKP.”

I bestræbelserne på at samle de danske kommunister i ét stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund efter det revisionistiske Sovjetunionens og det socialistiske Albanis sammenbrud spillede Eric en vigtig rolle for kommunistisk samling på Fyn.

Igennem politiske diskussioner, studier og fælles handling gennemførtes en proces, der forenede kommunisterne i det daværende DKP/ML, i KPID m.fl. Resultatet var, at alle fynske marxist-leninister samlede sig i én organisation. Det var en model for en aktiv samlingsproces nedefra, og den har holdt frem til i dag.

På Fyn eksisterer ikke en stribe ‘kommunistiske’ organisationer. Men denne positive proces blev afvist af ledelsen af KPID og den daværende ny ledelse i DKP/ML.

Eric Skytte blev ekskluderet af KPID samtidig med, at Dorte Grenaa, Klaus Riis og Frede Klitgård ekskluderedes

Eric Skytte blev bisat ved en smuk ikke-religiøs højtidelighed, markeret af røde faner

Mindeord

af DKP/ML i en nøje afstemt aktion.

Næsten 20 år senere er det lysende klart, at ‘Fyns-modellen’ med Eric som en af de vigtige drivkræfter var den eneste rigtige.

Eric fik efter arbejdslivet mange gode år sammen med sin familie, som han prioriterede højt.

Men arbejdet havde også slidt Eric op i en alt for tidlig alder.

Det var glædeligt for nylig at møde Eric og Birthe på hjemmebane igen. Efter et halvt års sygehusophold kom han hjem igen kort før sin død. Selv om Eric næsten ikke kunne tale, var det ham magtpåliggende med fagter og fingre at

forklare og tælle, hvor mange måneder han var bagud i kontingent. Noget hans kone, Birthe, havde fået pålagt at betale os, da vi kom på besøg. En meget rørende situation at huske tilbage på. Selv i denne svære situation havde han ikke kun sig selv i tankerne. Der skulle være orden i tingene, og han var stadig med.

Erics virke kan kun være med til at inspirere andre og leve videre som eksempel i arbejderbevægelsen og den kommunistiske bevægelse.

Vores tanker går i dag især til Erics familie og hans elskede Birthe, som har været en fantastisk kærlig støtte for ham i hans lange sygehusophold og ikke mindst hjemme til sidst.

Æret være Erics minde

**Arbejderpartiet Kommunisterne
APK-FYN**

Løkke vil øge militærbudgettet med op til 15 mia. om året

Kampagnen mod køb af nye kampfly fortsætter – flyene er endnu ikke købt, hverken bestilt eller betalt.

Nu er det officielt. At kampfly 'kan købes inden for de eksisterende budgetter', betyder, at det samlede militærbudget skal stige! Dette gav Lars Løkke håndslag på under NATO-topmødet i Warszawa den 8.-9. juli.

Vi har gang på gang hørt argumentet: at købet af nye kampfly på ingen måde vil berøre velfærden, for alle pengene skaffes jo inden for det eksisterende forsvarsbudget. Der bliver sagtens råd til det hele, nyanskaffelser til alle værn og ingen nedskæringer på andre områder af samfundet.

Modstanderne af kampfly har hele vejen igennem slået fast, at 30 milliarder:

1) Under alle omstændigheder er penge, man kan vælge at bruge på velfærd frem for krigsmekanik, uanset hvilken kasse de ligger i. Vi har ikke har brug for nye kampfly. De vil ikke sikre freden, tværtimod.

2) Vil sprænge budgettet, og efter al logik og sandsynlighed betyde forhøjelse af budgettet i det nye forsvarsforslag.

Luskeriet er nu afsløret.

Lars Løkke vil selvfølgelig have sin

egen forklaring, der har ligget klar i skuffen hele tiden: Det er udelukkende Ruslands skyld, at vi nu 'bliver nødt til' at følge NATO's krav om flere penge i krigskassen.

På NATO-topmødet fik de danske politikere stor ros. Særligt fra dem selv, men også de øvrige NATO-repræsentanter gav anerkendelse til danske politikeres aldrig svigtende vilje til at sende tropper og fly til enhver ny krig eller oprustningsinitiativ.

Beslutningen om at tage det næste skridt frem mod købet af nye kampfly og valget af de amerikanske F35-kampfly – de mest angrebsegne fly i udbuddet – fik klap på skulderen på mødet. Danmark er en vigtig brik i hele NATO's oprustningspolitik, med vores fysiske placering ved indsejlingen til Østersøen og med Grønland, der fungerer som militær NATO-base og giver Danmark mulighed for en særlig rolle i hele den militarisering af Arktis, som er på vej.

F35-kampflyene skal patruljere over Estland, Letland, Litauen og Østersøen, og atombærende F35-fly kan blive de kommende deltagere i en konfrontation mellem NATO og Rusland. Danmark ligger midt i den krigsskueplads, som NATO med lynets hast bygger op til. Kampflyene skal også stadig sættes ind

i de krige, Danmark i fremtiden måtte tilslutte sig – i Mellemøsten eller andre steder. I princippet er det NATO's strategi at udstrække alliansens ambitioner om magt og indblanding til hele verden.

Militærbudgettet vil nu stige, lovede Lars Løkke den amerikanske præsident Obama. Der sendes umiddelbart 200 danske soldater til de nye permanente udstationerede bataljoner, der skal dække Ruslands grænse fra Estland til Polen, NATO-missionen i Afghanistan forlænges, og i Irak og Syrien fortsætter bombardementerne med danske F16-fly som deltagere.

Står det til et flertal af vores politikere, skal det fortsætte på denne måde. Uanset at denne kurs kun fører til nye ødelæggelser og mere terror, kommer andre strategier ikke på tale. NATO's politik lægger op til, at det militære og økonomiske pres på Rusland skal gøres større og større. Giver Rusland ikke efter, kan det føre til krig, og Europa kan blive krigsskueplads.

NATO's mål er, at alle lande inden 2024 afsætter 2 % af deres BNP til militæret. I Danmark bruges i øjeblikket ca. 21 milliarder årligt på militær, svarende til 1,17 % af BNP. I nutidskroner vil det betyde, at der i stedet skal bruges ca. 36 milliarder, dvs. en forøgelse på omkring 15 milliarder årligt.

De nye kampfly er en vigtig og central del af de kommende krigsforberedelser, som vi stadig må sige Nej til, så højt vi overhovedet kan.

Kampagnen mod køb af nye kampfly fortsætter. Flyene er endnu ikke købt, hverken bestilt eller betalt. Vi må gøre det helt klart for politikerne, at de ikke har opbakning bag deres politik for optrapning af konflikter, militær opbygning og dansk krigsdeltagelse. Den sker på bekostning af velfærden og er en alvorlig trussel mod freden – langt større end den, vi ser fra Rusland.

Manipulatøren

manipulerer de manipulerede. Vi kender det fra politicus, der pålægger andre ydmyghed, men aldrig har mødt begrebet, højst læst eller hørt om det, og som selv lever af en høj selvbestemt løn, gratisordninger og pensionsordninger, der er på højde med en roulette med evig økonomisk gevinst.

N.B.

Af Nej tak til nye kampfly

Vitaminer til eftertanke

Lige nu flourer D-vitamin-dråber med livsfarligt højt indhold af D-vitamin (tjek lige, om din flaske er en af dem).

Det er ingen hemmelighed, at jeg er meget kritisk over for medicinalindustrien, og jeg synes, det er glimrende, folk har en kritisk tilgang til medicin.

Desværre er der en tendens til, at "kritisk tilgang til medicin" bliver "ukritisk tilgang til alt muligt andet", og en klassiker er idéen om, at alt kan kureres med vitaminer, smoothies, knækbrød, broccoli ... You name it.

Både privat og professionelt møder jeg ofte mennesker, som "helst ikke vil tage medicin". Ofte har selvsamme mennesker en hylde med kosttilskud, der er mere omfangsrig end Meyers krydderihylde. Vitaminer, olier, mineraler osv.

Fair nok, der er også folk, som putter kommen i osten eller ikke kan lide chokolade.

Men det er altså en total misforståelse af problemerne ved medicinalindustrien.

De omtalte D-vitamin-dråber har en 75 gange så høj koncentration, som de burde. Det er nok indlysende, at en Pa-

nodil med så forhøjet dosis ville være garanteret leversvigt (en ubehagelig død). Overvej samme scenarie hos bageren ... 75 gange forhøjet dosis salt i dit rugbrød ville heldigvis gøre det uspiseligt, for det ville også gøre det livsfarligt.

Medicinalindustrien har mange problemer, men det er en af de mest gennemkontrollerede og -regulerede industrier. Og trods alle industriens fejl har de sidste 100 års udvikling og produktion af medicin haft afgørende betydning for vores liv, med mindre dødelighed og højere livskvalitet.

Kosttilskud behøver knap nok dokumentere, de ikke slår folk ihjel ('men det er jo naturligt'), og vi kaster milliarder af kroner efter hvad som helst, der påstår, det er sundt (detox? Du har sgu da en lever og to nyrer til det, din nød – men nyd din juicekur).

En nylig EU-morsomhed fra virkeligheden var forbuddet mod at skrive "modvirker dehydrering" på flaskevand. Jeg hader EU, men at alt skal sælges på en angivelig sundhedseffekt, er sygt – og det har fandeme aldrig væ-

D3-dråber fra Inno Pharma har vist sig at indeholde 75 gange mere D-vitamin, end mærkaten oplyser. Dermed er produktet farligt at indtage.

ret flaskevand, som reddede gamle damer fra dehydrering.

Jeg håber, D-dråbe-skandalen udløser fængselsstraf.

Af Jonas Ørting, sygeplejerske

OKTOBER BOGBUTIK

**København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 50 55 99 30**

**Åbningstid:
alle hverdage 15-17.30**

**Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C**

**66 14 89 83
Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00**

**Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C**

**51 86 71 97
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00**

TTIP·TISA·CETA
KONFERENCE PÅ CHRISTIANSBORG
HVAD BETYDER FRIHANDELSAFTALERNE FOR DANMARK OG HVAD GØR VI VED DEM?
TORS DAG 25. AUGUST KL. 17-19.30
DENNIS KRISTENSEN, FOA · TRINE PERTOU MACH, MELLEMFOLKELIGT SAMVIRKE
KENNETH HAAR, CORPORATE EUROPE OBSERVATORY · OLE TANGE, PROSA
CLAUS WESTERGREEN, 3F BJMF · RINA RONJA KARI, FOLKEBEVÆGELSEN MOD EU
NANNA CLIFFORTH, NOAH · MADS CHR. BARBESGAARD, AFRIKA KONTAKT · M.FL.

LÆS MERE OG TILMELD DIG PÅ FOLKEBEVÆGELSEN.DK

AFRIKA KONTAKT FOLKEBEVÆGELSEN MOD EU

Dilma Rousseff for rigsret - Statskup søges legaliseret

Den 9. august blev der stemt i det brasilianske senat om hvorvidt Brasiliens suspenderede præsident Dilma Rousseff skal stilles for en rigsret. 59 stemmer for og 21 imod betyder, at den demokratisk valgte præsident Dilma Rousseff stilles for rigsretten, og et statskup forsøges legaliseret.

Den 14. maj blev Brasiliens præsident Dilma Rousseff suspenderet med anklager om brud på lovgivningen for budgetteringer og forsinket tilbagebetaling til statslige banker. Den demokratisk valgte regering blev erstattet af en midlertidig regering uden demokratisk legitimitet, noget om ikke kan betegnes som andet end et kup.

Dette har ført til store demonstrationer, hvor sociale bevægelser demonstrerer mod en konservativ regering, som ikke repræsenterer folket. De jordløse bevægelse (MST) har tidligere udtalt, at Dilma er blevet ulovligt afsat og at de ikke anerkender den nye regering.

Også under OL i Rio har man set pro-

Tilskuerprotest mod statskuppet under en fodboldkamp mellem Brasilien og Sydafrika, Brasília 4 august 2016. Banneret siger: Stop statskuppet i Brasilien – Ud med Temer.

tester – både udøvere og tilskuere har benyttet anledningen til at vise deres modstand mod interimsstyret og den nye præsident ved brug af plakater med «fora Temer» – «ud med Temer»

-Senatets særligt nedsatte kommission har ikke kunnet finde beviser på anklagerne mod Dilma. Det er meget suspækt, at rigsretsprocessen fortsætter, siger Vilde Haugsnes, leder af Latin-Amerikagrupperne i Norge.

-Dilma er ikke anklaget for korrupsion, og har fulgt den samme praksis, som er blevet anvendt i mange perioder tilbage. Anklagerne mod Dilma handler ikke om, hvorvidt Dilma har gjort noget galt eller ikke. De handler om, at nogen har politiske eller personlige interesser i at fælde hende. I stedet for at forholde sig til demokratiske spilleregler ser man brug af udemokratiske virkemidler for at tilrane sig politisk magt.

Af Latinamerika-grupperne i Norge

Kommunistisk Politik Indhold nr. 8 - 2016

TEMA: VARMT EFTERÅR

Varmt efterår 2016 s. 2

EU efter Brexit s. 4

Løkkens absurde verden s. 7

Atomaffald Grønland s. 10

Gates-burgen s. 12

Sommertræf Nyborg 2016 s. 14

Modstandsfront - folkefront
s. 16

Brexit: Perspektiver s. 18

Danskerne begynder at handle
s.20

Tyrkiets Arbejderparti EMEP
om kupforsøget s. 22

Eric Skytte 1941 - 2016 s. 24

Verden ifølge Latuff

Brasilien vinder en medalje i # RioOlympics2016 i skydning ...
af sorte og fattige mennesker!
Politiet i byen Rio har de seneste måneder dræbt flere hundrede.